

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de M
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român.

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 14.161/1940 Prez.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române
de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat,
Crișana și Maramurăș

*Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos.*

„A venit Fiul Omului să caute și să
mântuiască pe cel pierdut”. Luca 19, 10.

Iubiții mei fii sufletești,

Nu poate să fie mai mare mângâiere pentru omul ajuns în năcaz și strâmtorare decât gândul că nu este lăsat singur în neputințele sale, ci este căutat și ajutat de cineva cu puteri mai mari decât ale lui.

Acest simțământ îl revarsă în sufletele noastre, de câte ori sosește la noi, sărbătoarea Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ea ne spune: Voi oameni sunteți căutați. Dumnezeu însuși a trimis la voi pe unul născut Fiul său, ca să vă caute și să vă mântuiască. Prin Pruncul sfânt născut în ieslea din Vifleem Tatăl ceresc și-a trimis la voi iubirea sa cea fără de margini și vă întinde mâna sa izbăvitoare. Prindeți-vă de ea, căci ea singură este în stare să vă scoată din robia păcatului și să vă ridice la o viață nouă.

În sufletul oamenilor din toate vremurile și din toate locurile a licărit dorul după mântuire. Mijloace de tot felul au căutat ei ca să scape de vina și de osânda păcatului. Dar n'au izbutit. Pentru că numai prin puterile sale omul nu este în stare să se mântuiască. Oare cum ar cădea ploaia pe pământ, ca să-l facă să rodească, dacă noi ar trebui să o coborâm din nori? Ori, cum am ajunge la lumina și la căldura soarelui, dacă n'ar fi trimisă din înălțimea cerului? Așa este și cu Dumnezeu și cu adevărul lui, cu darul și cu mântuirea lui: El trebuie să ne caute. De aceea solia evangheliei către noi oamenii aceasta este: *Voi sunteți căutați!* Fiul lui Dumnezeu este acela care vă caută. El a venit în lume și a luat chip de rob, s'a născut în peșteră sărăcăcioasă și s'a făcut prietenul nostru, și-a plecat fruntea până în pulberea pământului, a gustat până în fund răutatea și vrășmășia oamenilor și s'a pogorât în adâncul mizeriei și al suferinței omenești și de pe

lemnul crucii cu mâinile și cu picioarele sfâșiate și cu inima străpunsă ne zice: Toate acestea le-am făcut și le-am rădat pentru voi oamenii și pentru a voastră mântuire, ca să vă caut și să vă găsec și să vă chem la mine, căci fără de mine sunteți pierduți! Cu sufletele copleșite de această iubire, zicem și noi cu dumnezeiasca Scriptură: „Așa a iubit Dumnezeu lumea, cât pe Fiul său cel unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede întru dânsul să nu piară, ci să aibă viață de veci” (Ioan 3, 16).

Ce dovadă mai neîndoieinică ne trebuie, că e pierdută lumea fără de Hristos Domnul, decât starea în care se găsește astăzi cu înfricoșatul războiu dintre popoarele ei? Nu este aceasta o stare de pierzare? Și cum s'a ajuns la ea? S'a ajuns doară pentru că știința n'a făcut destul de mari progrese? Ori pentru că tehnica n'a încrestat destule născociri? Ori pentru că n'ar fi avut planuri și programe de organizație? Ori pentru că-i lipseau capetele luminate? Nu. Nu i-a lipsit nimic din toate acestea. Dar i-a lipsit viața cea trăită după voia lui Dumnezeu. Și când oamenii se desfac din legăturile lor cu Dumnezeu, atunci se închid și izvoarele din cari țâșnește viața cea bună, atunci se începe drumul pierzării. Așa cum s'a întâmplat astăzi. Pe lângă toată încordarea și desfășurarea de putere omenească, eu îndrăsnesc să spun că nici când n'a fost mai vădită nepuțința morală în lume ca astăzi.

Poate așteptați, iubiții mei, să vă spun ceva despre războiul de astăzi și despre sfârșitul lui. O, dar sunt așa de mari și incalculabile puterile cari se ciocnesc și cari stau gata să se ciocnească în invălmășeala de astăzi a lumii, încât nici o minte omenească nu poate preveni sfârșitul ei. Cu atât mai puțin ar putea stăpâni cineva desfășurarea

ei. E ca o furtună năpraznică care după ce s'a pornit nu mai poate fi oprită pe loc, ci trebuie să se deslănțuiască toată furia ei până la capăt. Un lucru vi-l pot spune însă cu siguranță: că și în dosul celor ce se petrec astăzi în lume stă voința lui Dumnezeu, că la cârma lumii priveghează și acum iubirea unui Părinte ceresc care înțelege ceea ce noi nu suntem în stare să înțelegem, care poate ceea ce noi nu putem, care ține în mâinile sale lumea și o conduce, cu toată tulburarea și întunecul din ea, așa ca în cele din urmă să se împlinească totuși voia lui și să vie împărăția lui. Țineți-vă, dragii mei, sufletele pe culmea aceasta înălțată a încrederei în Dumnezeu. Cât timp vom rămânea pe această culme, nu vom slăbi și vom sta nebiruiți în mijlocul valorilor lumii.

A sosit la noi din nou praznicul Nașterii Domnului. Dacă totul ar fi întunecat pe pământ, dar ne-ar rămânea acest singur punct luminos: sosirea în lume a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ne-ar fi destulă dovadă despre iubirea lui Dumnezeu către noi oamenii. Multe cele despre ființa Mântuitorului, din învățătura lui, din patimile și moartea lui, din învierea lui și din petrecerea lui cu ai săi până la sfârșitul veacurilor nu le putem înțelege cu mintea noastră. Aceasta una însă totuși o simțim și o înțelegem: că printr'ânsul s'a arătat iubirea Părintelui nostru ceresc către noi oamenii, iubirea cea covârșitoare, milostivirea cea iertătoare, bună-tatea care ne caută și ne cheamă la sine așa cum suntem, cu toate sarcinile și păcatele noastre, ca să ne primească în brațele sale, să ne lumineze, să ne curățească și să ne prefacă întru făptură nouă. Nu ne cere altceva decât ca să ne deschidem sufletul și să-l primim înlauntrul nostru.

De Hristos Mântuitorul, de lumina și de puterea lui avem și noi fiii bisericii și ai poporului nostru trebuință mai mare decât de orice în aceste zile grele. Am trecut prin încercări și suferințe amare. Pământul scump al țării întregite prin jertfe fără de seamăn ne-a fost sfâșiat în bucăți și milioane de frați ai noștri au ajuns sub stăpâniri străine. Timpul nostru e timp de luptă, de zbucium și de frământare. Să nu fim mici de inimă, ci să ne păstrăm

tare credința în dreptatea noastră, neșovăitoare nădejdea în izbânda noastră, hotărâtă și neînduplecată voința noastră în urmărirea țintelor înalte și a îndatoririlor serioase ce le avem către noi și către neamul nostru. În istoria lumii și în planurile ei nu au cuvânt hotărâtor diplomații și bubuitul tunurilor, ci voia Celui de sus. La această și cea mai înaltă judecată să facem apel cald prin rugăciunea și prin încrederea noastră. Să sporim iubirea frățescă între noi, să fim una în gândurile noastre și nedespărțiți în simțămintele noastre. Să trecem cu gândul peste graniți la frații noștri, căci dragostea de frate nu cunoaște piedeci și nu este putere pe lume să o oprească în calea ei. Fiți, iubiții mei fii sufletești, cu ascultare către toți cei dela conducerea țării, ca să le înlesnim sarcina și răspunderea lor cea mare. Ajutați pe cei lipsiți dintre voi și nu lăsați, mai ales în aceste zile de sărbătoare, pe nimeni în lipsuri și năcazuri. Luptați-vă în rugăciunile Voastre către Dumnezeu, ca să aducă la biruință cântarea îngerească din noaptea cea sfântă: „pe pământ pace și între oameni bună nvoire”. Însă o pace dreaptă, ca să fie cheazășie pentru libertatea și dezvoltarea neîmpedecată a tuturor popoarelor. Rugați-Vă și nădăjduiți ca Dumnezeu să ne învrednicească să vedem lucruri mai mari și mai îmbucurătoare ca cele ce se petrec astăzi pe pământ, lucruri ale iubirii și ale păcii, cari singure pot aduce mai multă fericire între oameni.

Cu acest gând îndreptat către Domnul păcii și Stăpânul lumii, Vă urez cu părintească iubire ca aceste sfinte sărbători ale Crăciunului, precum și cele ce vor urma ale Anului Nou și ale Bobotezii, să le petreceți întru dragoste și nădejde creștinească, întru bucurie și mulțumire duhovnicească și să Vă învredniciți a le ajunge întru mulți ani, am rămas

Sibiu, la sărbătorile Nașterii
Domnului din anul 1940

Al Vostru al tuturor de tot binele
voitor

(ss) **NICOLAE**
Arhiepiscop și Mitropolit

Obârșia împăcării noastre cu Cerul

Pe calea care coboară dela Ierusalim spre miază-zi, către Vifleem, călătorul zilelor noastre poate vedea, ca în ori care altă parte a lumii, urmele titanismului modern răscolind nouri de praf sub roțile mașinilor. Sunt «oameni umblați», veniți din patru laturi ale lumii, să-și sature privirea savurând cu sete priveliștile exotice ale fermeletoarelor tărâmurilor levantine. Seamecătoarele tărâmurilor mai tare ca în alte părți și albastrul cerului instelat e mai pur ca în nopțile Eladei.

Intr'acolo urim gândurile noastre astăzi. Le urnim cu ducer-nice de frunte plecată. Căci drumul acesta e unic în lume. Înainte cu aproape două mii de ani, imaginea lui a fost proiectată pe bolta cerului în dăra de lumină stelară care a călăuzit solii semințiilor pământului — magii — la căpătâiul Pruncului născut în peștera.

În ieșirea din Vifleem zace obârșia împăcării noastre cu Cerul milostivirilor. În atmosfera aceea crepusculară s'a sfârșit o lume și aurora alteia a îmbujorat obraji călbejiți de păcat ai istoriei omenirii. În salaș smerit de dobitoace, în revărsări de lumină neapuse și'n armonii de cânt înegresc s'a arătat nouă Răsăritul Răsăriturilor: Hristos Domnul.

Vifleemul e capăt de veac nou, culme înălțată între două lumi: a întunerecului și a luminii, a păcatului și a harului, a morții și a învierii, a lui Satan și a lui Hristos.

Și totuși, după atâta amar de vreme, parcă nu s'a schimbat nimic pe lume. Atâtea emoții prăbușitoare biciuesc cu cruzime firele de mătășă pură ale nervilor noștri. Tam-tamul fărâdelegilor cutreeră lumea cruciș și curmeziș; destrăbălarea își răsfășă ispitele în alaiu pompos pe dinaintea ochilor noștri, înghițând în undă i tulbure tot mai multe victime, iar Satan rânjește suveran la răspântii.

Unde-i pacea dorită de Cerul deschis deasupra peșterii din Vifleem?... Unde-i bunăvoința dintre oameni preamărită de solirile îngerilor?... Unde-i scăparea după care suspină toată făptura?...

În uitarea noastră. Am uitat legănul înseninărilor. Am uitat Vifleemul. Am uitat lecția de smerenie pe care ne-a dat-o Cerul când a îngăduit sălășluirea în iesle a Celui necuprins. Ne-am îndopat metodic cu limonata unor concepții de trai leșinate, cari nu puteau face viața noastră altfel de cât pe măsura lor, adică ologă, adică neputință sprijinită în cărțile amăgirilor.

Ne-am depărtat de Dumnezeu și am mers cu stăpânitorul veacului acestuia (cf. II Cor. 4, 4), cu duhul cel rău care lucrează în fiii neascultării. Toate prăbușirile cari ruinează sufletele, toate răsturnările cari fac să se sguode stihilele lumii sunt răsplată zăbovei omenirii în temnița din care a chemat-o Hristos la împreună viețuire cu El, la viața cea nouă care nu se poate dobândi decât într'u El. Toată frământarea aceasta steapă în care se săvârșea, face să în-târzie desăvârșirea unicei revoluții care contează nu numai înaintea oamenilor, ci și'n fața lui Dumnezeu: sălășluirea împărăției cerurilor în lume.

Atâtea vreme cât nu vor fi înlăturate obstacolele coborârii ei între noi, nu va fi pace și bunăvoință pe pământ. Dar e cu putință așa ceva? Negreșit! Știu că cei mai mulți dintre noi nu se încumetă să dea un răspuns afirmativ, ferm, acestei întrebări. Nu-i lasă «solzii» așternuți pe

ochii lor de preocupările pasagere ale unei vieți nemernice, deși bolborosească viața dintre ei, în fiecare zi, temeiul de nesdruncinat al acestei evidențe, în cea mai iubită și mai răspândită rugăciune creștinească: «Tatăl nostru».

În cer stăpânește cea mai curată armonie, fiindcă toată obștea suprafirească îl ascultă pe Dumnezeu. Nimic nu se pune deacurmezișul voii Sale preasfinte.

Ascultarea cetelor cerești față de Dumnezeu ne-a dat-o pildă de urmat Hristos însuși, când ne-a învățat să ne rugăm: «Facă-se voia Ta și pe pământ, precum în cer» (Mat. 6, 10). Chiar dacă ai cutreera întreg pământul și n'ai găsi decât un singur ascultător de Dumnezeu, n'ai dreptul să afirmi că împărăția cerurilor e o abstracțiune inaccesibilă. Dreptul acela, temătorul acela de Dumnezeu, este un fragment din împărăția cerurilor sălășluit pe pământ. Din ființa lui, din cerul lui de activitate, Satan a fost alungat — și prin aceasta, hotarele împărăției întunerecului și a netrebniei au fost strâmtate. Vă puteți închipui ce-ar fi dacă numărul și valoarea morală a acestor ascultători de Dumnezeu ar egala numericește omenirea?... Satan și uneltele lui ar fi eliminate din lume, hotarul atât de cu elinoivoie de trecut dintre pământ și cer ar fi înlăturat, iar istoria făcută de ingeri în trup s'ar depăna sub semnul ascultării de Dumnezeu. Atunci ar fi pe pământ ca și în cer.

Trebuie să curmăm spectacolul credinței de ochii oamenilor, să sfârșim cu plinirea farisaică a orânduelilor dumnezeiești. Trebuie să ne întoarcem la alfabet, la «Tatăl nostru», să-l rostim altfel, ca să-l plinim cum trebuie, cum vrea Dumnezeu. Am alergat destul după comenzile imbie-toare ca glasul de sirenă ale duhului lumii acesteia. Să ne întoarcem la ascultarea de Dumnezeu și să nu mai facem vinovată Evanghelia lui Hristos de tot răul care există în lume tocmai din pricina ignorării povețelor ei mântuitoare. Să lepădăm dela noi rușinea atitudinilor oblice, bine știind că neprihănitul trai omenesc al Fiului lui Dumnezeu ne-a arătat că se poate viețui în trup și fără a fi robi păcatului.

Numai așa vom putea curma viforele acestor vremuri vrednice de apostrofa incisivă a cuvintelor proorocilor. Altă scăpare, ca oameni și ca neam, nu mai avem decât în Dumnezeu. Lui trebuie să-i încredințăm toată viața noastră, căci numai așa vom mai putea redobândi toate cele ce au fost pierdute. Știți, doar, c'aveam «un vis neimplinit, copil al suferinții...»

În inimă cu durerile fraților noștri rămași dincolo de vremelnicul hotar, cu mâna gătită pentru generoasă diregere a nevoilor fraților de aproape mai puțin cercetați de noroc și cu cugetul «la munți», să petrecem Crăciunul acestui an prefăcut de dreptatea omenească pătimire românească.

Tinde, Doamne, mâna Ta ocrotitoare peste Țara aceasta, România, și poți avea toți cei ce căutăm la Tine scut și ajutor în nevoii.

Degrad desertează în cupele inimilor noastre încremenite de obștescul sbucium contimporan revărsările zăpezilor albe ale darurilor Tale, ca să putem răsi peste nămeții tuturor împotrivilor mai aproape de Tine, Doamne, mai lângă Tronul Tău.

Așa ne rugăm! Auzi-ne Doamne, auzi-ne!

DR. GRIGORIE T. MARCU

Modelul nostru de viață

Iarăși și iarăș..., cu totdeauna în veac, sărbătorim Nașterea Domnului. Dar această naștere depășește, în rosturi și semnificații, toate nașterile întâmplătoare de aproape două mii de ani încoace. Data acesteia nu se fixează în alt calendar decât în viața omenirii și mai ales aduce în lume lumina înălțării inimilor spre cer. Odată cu ea, vârsta de aur a omenirii se profilează pe fundalul viitorului înfini, iar ursita pământeană a omului crește sub steaua mântuirii. Mântuirea, la rândul ei, nu e cu puțință decât prin împreunarea harului Dumnezeesc de sus cu puritatea inimii de jos. În acest înțeles, momentul christologic, asemenea unui pom de hotar, desparte două lumi, lumea imanentei păgâne de lumea transcendenței creștine, și delimitează două împărății, împărăția idoliilor de împărăția luminii mântuitoare. Din câte știm, sub tâmpla omenirii n'a înflorit niciodată un gând mai înalt decât cel al mântuirii. Căci mântuire înseamnă creștere în duh pe măsura veșniciei! Iar acest gând a venit din cer.

Nașterea lui Iisus Hristos, moment istoric de o solară plenitudine, însemnează întruparea veșniciei în timp cu neapăra finalitate de a deschide omului, peste tenebrele păcatului și prăpastiile luminii înșelătoare, calea mântuirii. Pe acest drum, încercat de ispite și durere, pe acest drum al crucii și al calvarului, al înfrângerilor și al înălțărilor, viața pământeană a lui Iisus Hristos este veșnicul nostru model de viață. Căci a vieții în Iisus Hristos înseamnă a-I fi pururea contemporan întru suferință și înălțare. Dar noi știm, după cutremurătoarea spusă a lui Pascal, că Iisus va fi în agonie până la sfârșitul vieții și că nu trebuie să dormim în acest timp. În această perspectivă, drumul mântuirii ne apare amar de dureros, dar nimic din această lume nu poate egala bucuria luminoasă a sfârșitului, când amărăciunea umilirilor se transformă în seninătatea înălțării.

Ca să ajungem la această treaptă supremă a destinului nostru, modelul nostru de viață nu poate fi decât Iisus Hristos.

Ce înseamnă a-ți trăi zilele și nopțile vieții după modelul suprem?

Mai întâiu, a te naște în umilință și anonim, undeva într'o iesle săracă, la marginea unui oraș, singura căldură fiindu-ți aburii ce ies din nările binecuvântate ale dobitoacelor. Asta, pentru că sărăcia decorului și a confortului exterior este compensată de o mare, foarte mare bogăție sufletească. Și să nu uităm: steaua binevestitoare a magilor vizionari nu s'a oprit la nici unul din palatele împărățiilor din Soare-Răsare, ci s'a așezat, ca o minune grăitoare, deasupra peșterii dela marginea Vifleemului.

Umlința și anonimul sunt părinții buni ai smereniei, decât care nimic nu poate fi mai plăcut lui Dumnezeu. Smerenia, ferită de atitudinile găunoase ale trufiei, ne face mai iertători, mai senini, mai iubitori de oameni și mai generoși. Ea ne deschide inimile și sufletele comuniunii cu semenii noștri, cu tainele și minunile lumii, cu ingerii, cu cerul, cu Dumnezeu. Când îmbracă vestmântul pietății cosmice, smerenia devine cea mai cuprinzătoare și mai concretă categorie a spiritualității noastre de ființe adoratoare și căutătoare de Dumnezeu.

A trăi în smerenie și sărăcie, însemnează a trăi pentru cei mulți și nevoiași. Cu alte cuvinte, această lepădare de sine nu este altceva decât dăruirea totală pentru alții. Și ce model mai pregnant și mai cutremurător decât Fiul omului, care a dat dovadă de jertfă totală și absolută, ne putem lua pe această cale primejdioasă, ce ne duce per angustă ad Augustă.

Când trăiești mult pentru alții decât pentru tine, iei asupra ta și grija durerilor celor mulți și pe aceea a alinării lor. Tu trăiești pentru tine prin faptul că trăiești total pentru ei. De aceea,

fapta ta trebuie să aibă dulceața milei pe care Iisus Hristos a pogorât-o în lume. Mila nu trebuie să izvorească din compătimitate sau altă drojdie psihologică, ci din lumina viețuirii în duhul lui Iisus. Și acest duh al modelului nu este decât mila în toată splendoarea ei creștină pe care unul din scriitorii noștri o definește astfel: »Iubirea pentru mizeria omenească se numește în limba noastră milă. E un cuvânt frumos, e un cuvânt duos și adânc: milă — parcă e înecată de lava crimi și mizerie. Când ți-e milă de cineva, în clipa aceea trăiești în sufletul tău toată nenorocirea lui. Te uiți pe tine însuși, înecat în durerea lui. Și nu știi cum, dar dacă plângi pentru el, parcă plângi totdeauna și pentru tine. Când plângi pentru un nenorocit, par'că te plângi pe tine cu lacrimile lui. Aceasta e mila: o înfrățire intimă, adăncă, a sufletului tău cu sufletul lui, până la confuzia amândurora în una și aceeași durere. »Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși, e o poruncă muiată în lacrimile milei. Cunoașteți basmul lui Făt-Frumos din Ierusalim. Eu nu știu dacă a existat Făt-Frumos din Ierusalim, dar știu din Evanghelie că există și trăiește întru Iisus Hristos cel din Ierusalim milei... Când cel sătul va plânge pentru cel flămând și însetat; când cel cu rost va plânge pentru cel fără căpătâiu; când cel înfilit va plânge pentru cel gol; când cel sănătos va plânge pentru cel bolnav; când cel liber va plânge pentru cel întemnițat; când cel bogat va plânge pentru cel sărac, — atunci se va fi realizat împărăția bunătații și a milei universale. În zona imensă a plînsului acestuia din milă va străluci soarele biruitor al creștinismului. În clipa aceea mare și sfântă, omenirea va avea fața dumnezeiască a lui Iisus Hristos, cel care a înviat din mizeria morții.

A trăi suferința celor mulți, a te identifica, fără rezerve, cu povara îndurării lor, a-ți purta până la capăt crucea și durerea calvarului, a face din cuvântul tău faptă și din faptă jertfă întru mântuire, numai atunci poți pe Iisus în inimă și numai atunci putem spune, cu familiaritate, că Iisus, modelul izbăvirii noastre, este printre noi și va rămânea cu noi până la sfârșitul veacului, când împreună ne vom înălța pe aripa unui nor de lumină pe plaiurile paradisiace ale vieții veșnice.

Prof. Dr. Grigore Popa

† Concertul de colinde și cântece de stea a avut loc în acest an, pe 15-a oară, în Catedrala mitropolitană din Sibiu, Duminecă 15 Decembrie, ora 6 seara. Corul mixt al Mitropoliei, combinat cu Corul Școlii normale de băieți și fete «Andrei Șaguna» și cu concursul Păr. prof. P. Gherman, au cântat sub conducerea Păr. prof. Gh. Șoima, douzeci de colinde și cântece de stea, adunate din diferite laturi ale Țării și armonizate de compozitorii Timotei Popovici, Sabin V. Drăgoi, Paula N. Popa, Petru Gherman, Gh. Șoima, P. Severin și Achim Stoia.

La mijlocul concertului, Păr. prof. Dr. Grigorie T. Marcu a rostit o scurtă cuvântare pregătitoare pentru întâmpinarea cu cuviință a praznicului Nașterii Domnului din anul acesta. Cuvântarea o publicăm sub formă de articol în numărul de față al foii noastre.

Această reușită manifestare ortodoxă, pusă în slujba înviorării sufletului nostru creștin românesc și frumosei noastre cântece de Crăciun, a fost onorată cu prezența I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, a lui General Leventi Gh., comandantul Corpului VII Armată, a numeroși profesori universitari și a unei asistențe bogate, care a umplut până la refuz spațioasa noastră Catedrală mitropolitană.

Concertul a fost radiodifuzat de toate posturile românești de emisiune radiofonică.

Dumnezeu în istorie

Altădată, pe vremea când istoria era cenușe, viața-monotonă și omul „normal”, pe vremea aceea, care cine știe în ce subterane și-a înăbușit suspinul, n'avea de loc senzația că trăești în istorie: simțea doar că trăești. Unde? Într'un cotidian mărunț, cu tabieturi mărunte, dar cu vorbe mari cât rotogolul de lumină al soarelui. Era ceva din strădania broaștei de-a se umfla peste propriile ei limite. Broasca a crăpat, ca în fabulă: e adevărat. Și, în locul ei, ne-am trezit dintr'odată în alt plan de existență: nu trăim pur și simplu, ci trăim în istorie.

Dar mă va întreba cineva: a trăi și a trăi în istorie, nu e tot una? Nu. A trăi e a fi ancorat în cotidian: viața insului nu depășește statura unei zile. O existență a nimicurilor, cu gust de ușoară deșertăciune. Un suflet atârnat cu baerile dorului de lucruri pipernicite, legănat de toate vânturile molcome ale sbuciumărilor terestre. Ca un păraiaș cu valuri mărunte, ce-și pierde susurul apelor sub taina sură a salciilor, peste pietrișul — mărunț și el — al văilor. Nimic de disprețuit, nimic de admirat: totul de proporții mediocre. Mai curând milă, decât dispreț.

A trăi în istorie e cu totul altceva. E aceeași diferență între aceste trăiri ca între un puț și un vulcan sau între focul blând din cămin și incendiul care ar cuprinde în flăcările lui întreg pământul. E o ruptură, un salt gigantic dela un plan de trăire la celălalt; e o prăpăstioasă diferență de înălțime, în fața căreia nimicurile trăirii obișnuite sunt niște biete surcele, pe cari le vântură elanurile, le consumă dogorile. Un incendiu care topește veacurile ca să toarne noul forme de trăire și noi orizonturi vieții umane. Celce a reușit să trăiască și să se identifice total cu nimicurile vieții, nu înțelege nimic; pentru el toate merg cu capul în jos și privește năucit, îngrozit cum se năruiesc toate comoditățile, cum se spulberă toate vanitățile, cum troznesc — în cădere — toate schelăriile veacurilor. El nu pricepe nimic pentru că privește istoria din subsol. Istoria n'o înțelege decât celce o privește din inima de rană a omenirii și din inima de jar a lui Dumnezeu. Celce a simțit toată tristețea banalității, toată tristețea vieții „normale” — ca hărăiala unui cronometru uzat —, soarbe, tinde să soarbă cu adevărat puteri de viață din valvătăile istoriei. Căci istoria — ca și calul năzdrăvan din basme — se hrănește cu jar. E suprema lui bucurie să se lase purificat, topit în flăcările istoriei, ca sufletul lui, curățit și iluminat, să fie o cărămidă la temelia veacurilor. Celce însetează după istorie își dăruie viața sa de țărână, își risipește așezarea obișnuințelor ce se măsoară cu cotul, își pune sufletul pe nicovalea veacului, ca să simtă cum gâlgăie în el energiile transfigurării. Căci, e incontestabil, există o bucurie a arderii totale, a consumării în flăcările purificării, a topirii deplină spre a deveni astfel materia inflamabilă a unui veac înnoit. Nero a dat foc Romei, spre a se desfăta. Era nebun. Dar nebunia lui nu a fost deplină: în acest caz s'ar fi adus și pe sine jertfă acestei desfătări. De aceea el n'a putut crea istorie, ci a rămas doar nebun. Făuritorii de istorie, celce trăesc în istorie, sunt cu adevărat nebuni: ei aprind veacurile, dar incendiul îl consumă în primul rând pe el. De aceea coloana de jar a istoriei o constituie Iisus Hristos: „foc am adus din cer și nul aș vrea să-l văd aprins”. N'a adus foc numai pentru alții: El însuși era foc. Foc care aprinde veacurile, consumă omenscul lor minuscul, le îndumnezeiește...

Dar să nu anticipăm... Așadar a trăi în istorie este a trăi vulcanic, a arde ca o torță peste veacuri, a trece prin strunga tensiunilor supreme. Este o trăire dincolo de cotidian. Dar atunci mai e trăire exclusiv omenească? Limitele ei nu ne depășesc puterile omenești? Se poate ea explica numai prin coordonatele omenscului din noi? Sau e ceva mai mult, e altceva? Răspunsul e neîndoelnic pentru

experiența umană. Rațiunea însă își are nedumeririle ei. Nu e multă vreme, decând se punea foarte grav, cu toată gravitatea unei anumite superficialități savante, problema acțiunii divine în istorie. Și nu erau rare mințile pentru cari istoria nu era decât un joc hazardat, deși mecanic, al unor forțe umane și mai ales subumane: Dumnezeu n'avea ce căuta în acest angrenaj. El, chiar dacă ar fi existând pe undeva, se va fi retras în cine știe ce colț de taină al acestui gigantic univers unde să nu-l descopere nici ochiul cercetător al astronomului și de acolo, amuzat sau îngrijorat, privește la caragialiana sbuciumare a omenirii, care se crede făuritoarea istoriei, deși e o simplă piesă în marele mecanism al cosmosului. Dumnezeu în istorie? Nu! El e cel mult în afara istoriei, un spectator unic și enigmatic. Istoria e a noastră: istoria e tăiată după dimensiunile unui „animal deștept”, omul. Dumnezeu n'are nici o lumină în cimitirul veacurilor la căpătâiul istoriei umane. Să recunoaștem că astfel de teorii nu erau simple abstracțiuni: — erau expresia unei experiențe. Experiența unei vieți fără istorie, a unei vieți care nu trăia în istorie, ci în afara ei. Și cine trăește, dar nu trăește în istorie, nu poate vedea altfel istoria decât fără Dumnezeu, pitită după statura gârbovită spre pământ a omului. Confuzia aceasta dintre istorie și trăire, nu e nimic mai mult decât o confuzie. Nu e nici realitatea, nici adevărul. Căci despre istorie nu poate vorbi decât celce trăește în istorie. Celălalt nu pot înțelege nimic, dupăcum nici n'au înțeles.

Experiența însă nu suferă grimasele desamăgirii, nici revoltele platonice ale „doctrinelor”: ea le dă la o parte ca pe niște coji inutile ale unui veac mort. Experiența e însăși evidența realului, lumina adevărului. Vorbesc de experiența spirituală, experiența istorică. Din imaginea ei arzândă înțelegem ce dăhuri dogoritoare aprind istoria. Noi trăim această experiență; noi aderăm la istorie. Și nu numai atât: ne topim în flăcările ei. De aceea știm ce este istorie, ce însemnează a trăi în istorie. Și simțim că oamenii sunt doar elementele istoriei, materialul ei, instrumentele ei voluntare. Intrucât ei acceptă ca prin inima lor să treacă linia de foc a istoriei, intrucât ei doresc, se sbuciumă, se frământă și-și cioplesc sufletul spre a da permanență și har acestei acceptări și a o face din pasivă activă, dinamică, creatoare, istoria e a oamenilor: — ei o trăesc, prin ei se realizează, pentru ei se realizează. Dar ca sens, ca tensiune și ca ritm ea depășește forțele umane: ea crește sub lumina și puterea unor energii pe cari nu le simți isvorând din limitele omenscului, ci din contră le simți copleșitoare, fascinante. Lumea e cuprinsă în vraja lor neînțeleasă: — viața depășește potențialul uman obișnuit, nervii sunt supuși la o surescitare extremă, de par'c'ar fi dilatați sub o presiune extraordinară, ochii se aprind și ard ca lucefieri din înalțuri, inima aleargă nebună pe cărările de jar ale fanatismului sufletul își crește gândurile sub arșița de miraj a unei lumi de vedenii halucinante. Totul ia proporții ca din altă lume. Rațiunea, care toate le rotunjește după limitele ei, este acum o biată cenușăreasă, copleșită de ferverile credinței. (Prin însăși faptul că e un salt în credință, istoria se dovedește a nu fi numai creația omului). Aș asemăna starea aceasta cu starea fierului înroșit. Și mă întreb: ce teorii ar făuri fierul, dacă ar avea rațiune, în momentul când ar simți schimbarea radicală ce se întâmplă în el prin înroșire? Nebun ar fi dacă și-ar face socoteala că totul e numai rezultatul unei acțiuni imanente, a unei deplasări interne de molecule sau de forțe. Nebuni de aceștia au fost — și sunt — celce cred că se aprind veacurile prin propria lor putere, că se creiază istoria prin hodorigitul mecanism al legilor economice sau al altor legi. Și pe calea adevărului ar fi fierul, dacă, simțind dogorile ce-l aprind, ar conchide că acestea nu i se datoresc

lui, ci unui agent extern care-l învăluie de toate părțile. Desigur oamenii nu sunt ca fierul: — ei au (din fericire, sau din nefericire — nu interesează, dar au) rațiune și voință liberă. Ei au un suflet. De aceea istoria nu se poate face fără ei, ci prin ei, prin inima lor. De aceea istoria este a lor —, este istoria omenirii, deși nu se face numai, nici nu s'ar putea face cu puterile lor. De aceea are mare valoare adevărul omenirii la istorie și participarea ei activă: — istoria e trăire a omului, cu voia lui, nu împotriva voii lui. Dar e trăire dilatată sub flăcările unei alte lumi, sub valvătăile unui foc ce încinge osia veacurilor și transfigurează inima omenirii. Istoria e trăire la înaltă tensiune, e încadrare în efluvii de viață care coboară de undeva, ne învăluie în luminile ei, ne purifică, ne dilată, ne ridică într'un alt plan de existență; în vijelia ei par'c'ă se desghioacă toate cojile, toată sgura sufletului uman, ca astfel să răsară în zarea veacului un suflet înnoit și o așezare umană înnoită. Așa cum focul curăță toată rugina și face fierul curat și apt de a primi noi forme. Desigur nu toți pot rezista acestei vijelii aprinse: — istoria își are victimele ei, dar nimeni nu o poate condamna pentru aceasta.

Și totuși... Aici aș vrea să vă fac să gustați toată amărăciunea acestei reveniri... Totuși... Câte vifornițe au trecut peste omenire, decâteori am trăit în istorie, fără ca să ne realizăm integral, fără a ne fi topit deplin ființa și a o fi turnat în tiparele purității veșnice pe care le visăm. De ce? Tocmai pentru că nu suntem „fier”. Dacă am fi fier, focul acesta care naște istoria, poate de mult ne-ar fi așezat în veșnica lumină a transfigurării. Dar nu sântem: sântem liberi; putem dispune de soarta noastră. Mai mult: nu există un singur fel de foc care ne poate aprinde ființa. Sunt focuri și focuri: e focul harului divin care crează stâlpii de lumină ai istoriei și e gheena de întunecare a iadului care pervertește istoria. Pentru că istoria nu o poate crea decât dogorile de har ale cerului; iadul însă o poate desfigura, poate face din chipul de lumină care ne aprinde vrerile o hădă caricatură și din tensiunile supreme o cumplită amăgire. Trăești în istorie atâta vreme cât te lași pătruns de flăcările de azur ale vrierii lui Dumnezeu: te simți purificat, împlinit, transfigurat și înălțat pe culmi de creație și de desăvârșire. Aceasta e creația istorică adevărată: pe care o lucrează Dumnezeu în om și prin om, sau — dacă vrei — pe care o lucrează omul în Dumnezeu și prin Dumnezeu. Aceștia sunt adevărații creatori de istorie: cari ard până la transfigurare în lacrimile de jar ale iubirii lui Dumnezeu. Căci acesta e paradoxul istoriei: de-a nu putea fi trăită și creată decât dacă toată viața ta e ancorată dincolo de istorie, atârână de faldurile veșniciei. De aceea — repet —: Iisus Hristos este axa istoriei. El este Dumnezeu-om: intrupare vie a lui Dumnezeu în istorie și a istoriei în Dumnezeu. Căci sensul istoriei este dincolo de istorie, în veșnicie. Când omenirea se va fi asimilat deplin lui Iisus Hristos, istoria își va roti aripile ei de flăcără sub zările nestinse ale veșniciei...

Până atunci? Până atunci asistăm, cu amărăciunea melancoliilor neîmplinite, la dramatica luptă a libertății umane, la prometeica ei năzuință de-a sălășlui cerul pe pământ, la repetatele și dureroasele rostogoliri ale amăgirii, ale pervertirii. Căci scris este: „și diavolul se închipse în inger de lumină”. Iar omenirea încă n'are ochii duhului destul de limpezi ca să distingă între lumină și „lumină”, între inger și „inger”. Căile spiritului, căile istoriei își au vama lor implacabilă, unde pândesc duhurile întunerecului cu aparențe de lumină. Cum nu se va amăgi veacul care însetează după istorie, dar neagă pe pervertitorul istoriei, sau nu cunoaște taina meșteșugurilor lui? Trăirea în istorie deplină, autentică, totală, transfiguratoare, presupune ancorarea veacului fără rezerve și fără amăgiri în împărăția de har a dumnezeirii. Omenirea însetează după aceste pure izvoare ale istoriei, netulburate de lutul pământului sau de cenușa iadului. Însetează...

Dar din hăurile beznei pândesc peste pașii veacurilor licăriri de ură diavolească: — vrerea noastră de împlinire integrală, visul nostru de transfigurare deplină, dorul nostru de armonie cerească, trebuiesc falsificate, trebuiesc diformate. Sub chipul lor de lumină vrea iadul să-și ascundă toată întunecimea: el vrea să rateze istoria, să facă din ea un monstru cu vâl diafan de inger. Aceasta este drama istoriei umane, drama unei libertăți care nu știe că istoria nu este numai câmpul de luptă al Domnului, ci este și câmpul de luptă al forțelor supra-umane. De aceea cele mai multe revoluții cari fac istorie, încep sub aurora absolutului, a unor perspective de azur și sfârșesc în grimasa caricaturală a desfigurării. Oamenii trăesc, dar nu cunosc toți factorii istoriei. De aceea nu-și pot realiza deplin istoria. De aceea istoria umană e un lanț, o repetiție de împliniri deformate, de desăvârșiri cinstite, de sublimități trivializate. Nu vreau să zic că nu e nici un progres în această dramă a istoriei (Dumnezeu știe!), dar e un progres de aur al acestui veac desfigurată... este mai amar decât această neputință — din ignoranță și slăbiciune — de a transfigura total veacul, acești muguri ai transfigurării cari nasc roade pipernicite și flori cu miros de cucută.

Mă plec peste sbuciumul veacului meu, și tristețile bucuriei îmi înfășoară inima. Bucurie, pentru că trăim în istorie: se deschid zărilor un nou veac. Tristeți: pentru că văd rângetul satanic după zăbrelele veacului. Reuși-va el să facă din visul de aur al acestui veac un monstru cu mască de lumină? Dumnezeu știe. Fie veacul n'au însă destulă putere, deslălimpezi, ca să desfacă simbolul de lumină de hidoasa arătare a întunerecului pe care o ascunde. De aceea mi-e teamă ca nu cumva să asistăm iarăși și iarăși... la o nouă trăire în istorie desfigurată... Unde sunt buciamașii zărilor divine? Unde sunt profeții Domnului? Unde sunt biruitoarii întunerecului? Ca să călăuzească veacul dincolo de vămile primejdiioase ale duhurilor, ca să-l plece în pridvorul cerului sub lumina Adevărului... Unde sunt? S'au pierdut în viermuiala veacului și au uitat de căile lui Dumnezeu, de luminile cerului? Nu știu. Dar pașii gândului, fără să vreau, se adâncesc senini și triști ca o melancolie de vară, spre vatra de jar a Betleemului. În ieslea lui e toată istoria, și e ceva mai mult decât istoria. Aici pot vedea adevărata față a istoriei, nu fața ei desfigurată de păcat. Ieslea aceasta este permanența de flăcără a istoriei: din ea cresc toți stâlpii ei de lumină, toate aripile ei de inger, din ea țâșnesc toate transfigurările izbăvitoare. Ea stă la începutul, la mijlocul și la capătul istoriei: ea acopere toată istoria. Căci ea e veșnicia transfigurată a veacurilor.

Frații mei întru preoția Domnului, faceți-vă sufletul potir de lumină; fiți siguri că aceasta este unica istorie adevărată, istoria care pășeste pe culmi de transfigurare. Istoria în care arde duhul lui Dumnezeu, ca în rugul de pe Sinai. Celelalte sunt pseudo-istorii, rătăcirii „istorice”. În mâna voastră este istoria. Dar nu orice istorie, ci istoria cea adevărată. De ce nu îngenunchiați sufletul veacului la ieslea Betleemului, ca din adânc să țâșnească flăcările istoriei? Căci iată Duhul lui Dumnezeu sguide veacurile și nălucirile oamenilor le doboară în țărână...

Diacon Nicolae Mladin

Abonați organul național bisericesc întemeiat de Andrei Șaguna

Invităm iubiiții noștri cetitori, preoți și mireni, să se aboneze la ziarul **Telegraful Român**, intrat în al 89-lea an de existență, și să stăruiească spre răspândirea acestui organ în cercul celor doritori de a cunoaște mai de aproape mersul activității așezămintelor bisericești și culturale din mitropolia noastră și munca necurmată ce o desfășoară **Telegraful Român** pentru neam și biserică.

Abonamentele se primesc la: **Administrația Telegrafului Român, Sibiu.**

Preoți refugiați plasați în Arhiepiscopie

In câteva rânduri am publicat tabloul preoților ce i-am instituit în lunile din urmă în parohii din arhiepiscopia noastră. Au fost preoți refugiați și expulzați din Basarabia și Nordul Bucovinei, precum și din Ardealul ocupat. Abia acum suntem în stare să dăm un tablou complet, din care se vede că am instituit cu totul un număr de 93 preoți.

Adăugăm că acești preoți sunt aplicați ca titulari în parohiile lor, iar nu sunt numiți „utilizați”. Aceasta a fost cu puțință în arhiepiscopia noastră fiindcă aveam de mai înainte parohii vacante, iar altele au devenit vacante prin trecerea la pensie a tuturor preoților trecuți de 70 ani.

Suntem mulțumiți că în chipul acesta arhiepiscopia noastră a putut sări în ajutorul preoților din regiunile ocupate. Dar în același timp ne gândim cu durere că, de unde a plecat un preot, acolo a rămas un altar fără slujbă, poporul fără mângâiere și fără lumina rugăciunii.

Din Basarabia și nordul Bucovinei

1. Voinescu Nichifor, Valea Moreni-Bălți, în parohia Țichindeal-Agnita.
2. Frunză Dionisie, Cerhomet-Rădăuți, în parohia Crăciunești-Bălța.
- * 3. Barcaru Haralampie, Fuzovca-Orhei, în parohia Măgura-Băița.
- * 4. Gheorghe Ilaș, Tărășăuți-Hotin, în parohia Săliștioara-Băița.
- * 5. Jemăneanu Leonida, Ghirova-Orhei, în parohia Căinelul de jos-Deva.
6. Tătaru Ștefan, Tarutino-Cetatea-Albă, în parohia Fornădia-Deva.
7. Cernei Alexie, Slobozia Chișcăreni-Bălți, în parohia Ardeu-Geoagiu.
- * 8. Lucaciu Valerian, Sinăuți de sus-Rădăuți, în parohia Răușor-Olt.
- * 9. Țepordei Mihail, Chișcăreni-Bălți, în parohia Mercheaș-Cohalm.
10. Sullă Ilie, Bălăurești-Lăpușna, în parohia Hașdeu-Hunedoara.
- * 11. Mihalevschi Isidor, Plosca-Bucovina, în parohia Certegiu de jos-Ilia.
12. Eugen Bacinschi, Stănești de sus Ceremuș-Storojineț, în par. Nemșa-Mediaș.
- * 13. Gherbanovschi Ștefan, Popouți-Orhei, în parohia Godinești-Ilia.
14. Păscariu Vasile, Mihalce-Cernăuți-Bucovina, în parohia Axente Sever-Mediaș.
15. Plămădeală Nicolae, Pugoceni-Tighina, în parohia Costești-Orăștie.
16. Bărcă Alexie, Râșcani-Bălți, în parohia Sibîșani-Sebeș.
17. Brașoveanu Ioan, Spasca-Ismail, în parohia Renghet-Geoagiu.
18. Severin Mihail, Sociteni-Lăpușna, în parohia Ribicioara de jos-Zarand.
19. Chișcan Florea, Cosmin-Cernăuți, în parohia Chișcădaga-Deva.
20. Păsenic Dumitru, Copcui-Cahul, în parohia Porumbacul de sus apusean-Avrig.
21. Sărătură Dumitru, Mărcăuți-Hotin, în parohia Lupeni-Jiu, preot ajutor, primește salariul dela parohia lui.
22. Filipescu Dum., Vășcăuți-Storojineț, în parohia Gântaga-Hațeg.
23. Vasilescu Vasile, Voloca-Cernăuți, în parohia Hăpria română-Sebeș.
24. Ivanovici Orest, Orășeni-Cernăuți, în parohia Strei Săcel-Hațeg.
25. Țipser Mihail, Revăcăuți-Cernăuți, în parohia Nădăștia superioară-Hunedoara.
26. Ioan Șorș, Sărghieni-Rădăuți, în parohia Luța-Făgăraș.
27. Diacon Vărzaru Gheorghe, Căușani-Tighina, în parohia Brașov-Brașov, primește salariul dela parohia lui.
28. Diacon Malinovschi Dimitrie, Folești-Bălți, în parohia Sighișoara-Târnava-mare, primește salariul dela parohia lui.

* Cel însemnat cu o stea au părăsit parohiile.

* 29. Protopop Ștefan Sălcescu, Cernăuți suburbia Horecea, în parohia Porcești-Avrig.

30. Jucovschi Eugen, Gura Putilei, în parohia Sulighete-Deva.

* 31. Fedorovici Iaroslau, Sălășeni-Rădăuți, în parohia Blăjeni-Criș.

32. Grigorovici Isidor, Ceahor-Cernăuți, în parohia Ocna-inferioară.

33. Ioan Vodrașcu, Coinarii Vechi, preot ajutor la Catedrala din Sibiu.

34. Pavel Danilescu, Rasoani-Lăpușna Brașov vechiu, preot ajutor.

35. Mihail Grosu, Stolniceni, în parohia Măgura-Boița.

Din regiunea secuizată

1. Romul Ciocan, Petru Rareș-Ciceu, în parohia Cața-Sighișoara.

2. Romul Ciora, Mărtineni, în parohia Răușor-Olt.

3. Nic. Colceriu, Căpeni, în parohia Rădulești-Dobra.

4. Ioan Comșa, Aita-Medie, în parohia Măceu-Hațeg.

5. Ioan Dumitru, Tulgheș, în parohia Bărăști-Ilia.

6. Haritan Eșianu, Biborțeni, în parohia Stănița de jos-Zarand.

7. Simion Iacob, Tușnad-Băi, în parohia Cuculata-Olt.

8. Coriolan Iacob, Ditrău, în parohia Burjuc-Ilia.

9. Aiex. Mihail, Corund, în parohia Sacarâmba-Băița.

10. Vasile Pașca, Mugeni, în parohia Badogaia-Cohalm.

11. Oancea S. Popa, Frumoasa, în parohia Blăjeni-Criș-Zarand.

12. Chirion Păcurar, Cristur, în parohia Pelisor-Târnava-mare.

13. Ioan Rauca, Comolău, în parohia Certegiu de sus-Deva.

14. Ioan I. Rafiroiu, Tg.-Săcuiesc, în parohia Buceș-Vulcan-Zarand.

15. Octavian Stoian, Baraolt, în parohia Blăjeni-Sat-Zarand.

16. Ioan Teodorescu, Boroșneul-mare, în parohia Grânari-Cohalm.

17. Tr. Țiței, Ghimeș-Făget, în parohia Cerbia-Dobra.

18. Valer Vlădărean, Bicfalău, în parohia Câmpuri-Surduc.

Din Ardealul ocupat

I. Din Arhiepiscopie

1. Protopop Aurel Nistor, Sf. Gheorghe, în parohia protop. Avrîg.

2. Protopop S. Rafiroiu, Oituz, în parohia prot. Dobra.

3. Preot I. Borcan, Mercurea Ciuc, în parohia III Zărnești-Tohan.

4. Preot I. Bunuș, Aita Mare, în parohia Comana de sus-Olt.

5. Preot Il. Căpănean, Racoșul de sus, în parohia Tilișca I detașat la Șoroștin — Mediaș.

6. Preot Ioan Ciora, Zagon, în parohia Toderița-Olt.

7. Preot Virgil Dancu, Micfalău, în parohia Mag-Săliște.

8. Preot Teofil Doctor, Cernatul de jos, în parohia Dăișoara-Cohalm.

9. Preot Victor Folea, Ozun, în parohia Sămbăta de sus răsăriteană — Făgăraș.

10. Ioan Garcea, Bățanii Mari, în parohia Apața-Sf. Gheorghe.

11. Preot Virgil Hamzea, Brețcu, în parohia Mercheaș-Cohalm.

12. Preot Mihail Petru, Lisnau, în parohia Roadeș-Cohalm.

13. Preot Simion Mogoș, Ojdula, în parohia Jina II Mercurea.

14. Preot Ioan Popa, Vărghiș, în parohia Trapold-Sighișoara.

15. Preot Zah. Rucărean, Vidacut, în parohia Săcel-Odorhei.

16. Preot Gheorghe Iacob, Belini, în parohia Rășinari I Sibiu.

17. Preot Sebastian Rusan, adm. prot., Odorhei, în parohia Viștea de jos-Avrig.

18. Preot Gheorghe Russu, Zabala, în parohia Beșa-Târnava Mare.

19. Preot Dumitru Trifan, Bicsad, în parohia Valeni-Cchalm.

II. Din Eparhia Clujului

20. Preot Ioan Budu, Ocna Dejului, în parohia Moeciul de jos-Bran.

21. Preot Ioan Bocșa, Sighișoara, în parohia Porcești-Avrig.

22. Preot Dumitru Comșa, Huedin, în parohia Poiana III Mercurea.

23. Preot Nic. Gherman, Rohia în parohia Leșnic-Deva.

24. Preot Vas. Hodoș, Dol, în parohia Cărmăzinești-Ilia.

25. Preot Aurel Mușat, Cluj, în parohia Rodbav-Făgăraș.

26. Preot Pavel Picu, Dobricul, în parohia Nevoies-Băița.

27. Preot Ioan Pinteș, Suciul de jos, în parohia Ruda-Hunedoara.

28. Preot Pavel Suciul, Gornești, în parohia Federi-Hațeg.

29. Preot Const. Tomuș, Olpret, în parohia Vulceș-Deva.

30. Preot Cornel Vlaicu, Bonțida, în parohia Podele-Băița.

III. Din Eparhia Maramureșului

31. Protopop Ioan Banda, Baia Mare în parohia Gușterița-Sibiu.

32. Preot Chentirion Sava, Coicotiș, în parohia Almașul mare, de mijl. Geoagiu.

33. Preot Dumitru Condrea, Bercu, în parohia Blăjeni-Criș, Zarand.

34. Preot Iosif Țint, Sighet, în parohia Vecerd-Agnita.

IV. Din Eparhia Orășii Mari

35. Preot Cuiclea Nic., Tarian, în parohia Certegiu de jos Ilia.

36. Preot Emil Ilie, Bucea, în parohia Tomnatecul de sus, Zarand.

37. Preot Tr. Popovici, Velența, în parohia Baia de Criș, Zarand.

38. Preot Romitau Vasile, Negreni, în parohia Căinelul de jos, Deva.

39. Ieromonah Sărcu Sebastian, Vișeu de sus, în parohia Ribicioara de sus, Zarand.

40. Ieromonah Dosoftei Constantinescu, Protesmighel, în parohia Valea Iepii Geoagiu.

41. Ieromonah Mătăsaru, Geoagiu-Sanatoriu.

42. Diacon Nic. Stoican, Sighet utilizat, Orăștie.

43. Diacon Suciul Sever, Cluj Catedrală, utilizat în parohia Deva.

44. Diacon Anatolie Scurtu, Cluj Catedrală, utilizat Sibiu Catedrală.

Sibiu, din ședința secției bisericesti, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 13 Decembrie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Hristos din ceruri, întâmpinați-L

Undeva, în opera sa „Christ”, profundul gânditor S. Kierkegaard scrie, cu multă dreptate, că suferința cea mai mare a Mântuitorului nu a constat în aceea că a primit să urce pe culmea Golgotei cu crucea și să fie răstignit între tâlhari, ci la aceasta s'a adăugat și faptul că Iisus în timpul vieții Sale pe pământ ca om, a trăit într-o lume care nu L-a înțeles.

Deși poporul iudeu fusese insistent pregătit pentru această înțelegere și primire și deși acest popor se ridicase simțitor deasupra nivelului moral al celorlalte neamuri, călăuzite numai de legea morală naturală, el totuși s'a arătat dușmănos coborârii Fiului lui Dumnezeu, în mijlocul lui. Nu L-a primit, nu L-a înțeles, ci s'a ridicat împotriva-i cu o ură fără seamăn în istorie.

Cu câtă amărăciune rostește Mântuitorul: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine, de câte ori voit-am să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puilor ei, sub aripi, dar nu ați vrut”, (Matei 23, 37).

Și iarăși, altădată, cunoscând răceala nimii lor, zise: „Vulpile au vizuini, pasărele cerului cuiburi, iar Fiul Omului n'are unde să-și plece capul”.

Nu L-a primit Vifleemul, întunecat în beznă și forțat de mulțime, încât a trebuit să se nască, Cel ce toate cu mâna sa le ține, într'un staul de vite. S'a cutremurat la nașterea Sa Ierusalimul tot și Irod a fost cuprins de mânie, auzind că peste puterea și domnia lui, peste planurile și visurile lui, s'a născut un alt împărat, care i le poate preface într-o clipă în pulbere.

Fariseii și cărturarii au fost cuprinși de mirare la început, iar mai târziu această mirare s'a prefăcut în ură. Ura i-a îndemnat să se amestece printre mulțimea care asculta cu nesaț învățătura Mântuitorului căutând să-i afle vreo vină. La început pușini, ceata dușmanilor se mări apoi atât de mult, încât îi auzim strigând în curtea lui Pilat: „Ia-l, ia-l, răstignește-l”.

Dar această durere a Mântuitorului e mărită și de faptul că chiar ucenicii Săi, — martorii atâtor probe despre divinitatea Sa — au fost de atâtea ori zăbavnici și nu L-au înțeles. Și ei vedeau în învățătorul lor un mesia pământesc, care urma să-i așeze pe unul de-a dreapta, pe altul de-a stânga, ca pe niște sfetnici împărătești.

Această suferință, omenirea i-o pricinuește mereu Fiului lui Dumnezeu.

Dreptul Iosif, din frumoasele legende ale Seimei Lagerlöf, caută zadarnic prin toate colțurile lumii după jarul dragostei, ca să pregătească în inima noastră salaș potrivit nașterii Domnului.

Peste ea, peste simțirea omenirii, s'a așezat un morman mare de ură, ca un morman de cenușe peste o scântie mică. Lumea privește și azi spre Hristos, spre venirea Lui între noi, ca spre un străin. După aproape două mii de ani de propovăduire despre Iisus, de împărțire din mila și dragostea Sa nemăsurată, mulți privesc spre El ca spre un dușman. Imi pare că pe suprafața bătrânului continent nu este loc potrivit pentru nașterea lui Hristos. În văduhul lui, spintecat de pasări ucigătoare, nu se mai aude cântarea îngerească: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire”.

Dar vedem limpede că fără Iisus între noi nu e bine. Tragicul vieții noastre e tragicul omului fără Dumnezeu. Nu avem lipsă mai mare în aceste zile decât de darurile pe cari ni le poate aduce Pruncul Iisus: de duhul păcii, de iubirea, mila și ajutorul Lui.

Vestea venirii Lui printre noi, înseamnă cercetarea noastră de către Dumnezeu. Mare bucurie trebuie să cuprindă inima noastră, căci, păcătoși fiind, Dumnezeu nu ne-a părăsit, ci vine iar între noi „mititel, în scutech înfășeșel”.

Ce veste bună se face nouă, și ce lumină mare strălucește întru întunerecul nostru!

Pentru păcatele noastre am merita să auzim asprimea cuvintelor Domnului: „Iată mă duc și mă veți căuta și nu mă veți afla și în păcatul vostru veți muri”.

Dar nu! Cine-ar putea cuprinde îndurarea lui Dumnezeu față de noi? Căci răi fiind, auzim: „Hristos se naște măriți-L, Hristos din ceruri întâmpinați-L”.

Inimă creștină din acest veac bătut de vrabie, ascultă glasul ingerilor de deasupra Vifleemului, rupe zăgazurile care te-au incuiat în orgoliu, astupă poftel răzburării și ale lăcomiei, și te întoarce la Hristos. Întâmpină-l ca pe împăratul și stăpânul tău.

Preot Vasile Coman

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

„Avem un vis neîmplinit, copil al suferinții...”

Pastorală

Slăvitul praznic al Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos a sosit din nou. Încăperile caselor noastre răsună din nou de glasul strădalnicilor colindători, cari — vestea din strămoșii credinți — vestea ca 'nsufleșire marile bucurii duhovnicești ale Crăciunului.

Mângâitoarea lumină a praznicului îmbujorează fața și 'nseninează privirea tuturor creștinilor. Se bucură copiii, că Cel născut în Vifleemul Iudeii e mititel ca ei; se bucură bătrânii șoptind în taină, ca odinioară dreptul Simion, rugăciunea: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, că văzură ochii mei mântuirea” (Luca 2, 28); se bucură bogășii, că prin Hristos li s'a arătat și lor visteria adevăratelor bunuri, ale împărăției cerurilor; se bucură săracii, că prin nașterea Celui fără 'nceput soarele dreptății a răsărit peste ei... Toți se bucură și cântă, ca ingerii din noaptea sfântă: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

O, iubii mei fii, cât de adânc este adevărul cuprins în această sfântă cântare! Căci mărire se cuvine Celui care a făcut cerul și pământul cu toate câte sunt într'ânsele. Mărire se cuvine Celui ce ne-a zidit după chipul și asemănarea Sa. Și mai ales mărire se cuvine Celui „așa a iubit lumea, încât și pe Fiul Său unul născut l-a dat, ca tot celce crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). L-a dat, cum spune colinda, să se nască și să crească, să ne mântuiască.

Slăvim deci în această cântare puterea lui Dumnezeu, îi slăvim înțelepciunea Lui, pârteasca purtare de grijă și iubirea Lui fără de margini pentru fiii pământului, pe cari — prin nașterea, jertfa și învierea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos — i-a izbăvit din robia păcatului și a morții. Și'n aceeași cântare slăvim pacea sfântă, pe care a pogorât-o Hristos în lume — ca semn al împăcării omului cu Părintele ceresc — pace, care s'ar cuveni să locuiască între oameni, înfrățindu-i și fericindu-i în năcaz și bucurie deopotrivă.

Ci iată, iubii credincioși, că — spre marea durere a lui Hristos și a noastră — pace și bunăvoire între oameni nu este. Dimpotrivă, oamenii se vrășmășesc și se urăsc de moarte. Se pizmuesc, se întărită, se ridică unii asupra altora și se ucids... Sămâna lui Cain. Pământul s'a aprins dela o margine la alta — și sufletul omenirii clocotește de ură ca apa fierbinte într'un mare cazan. Tunul ucigător împrăștie moartea la răsărit și la apus deopotrivă. Infiorătoare paseri de

Ca părinte sufletesc al poporului, cunoscând tainele sufletului românesc de pe aceste plaiuri ardeleni, în numele acestui popor și în fața altarului acestei biserici care e biserica mamă a tuturor bisericilor din Mitropolia Ardealului, fac mărturisirea solemnă și hotărâtă de a nu pierde din vedere nici o clipă idealul ce avem de realizat și jertfa ce trebuie să o aducem pentru el, zicând cu psalmistul: „De te voiu uita Ardeal, uitată să fie dreapta mea. Să se lipească limba mea de cerul gurii mele, dacă nu-mi voiu aduce aminte de tine, dacă nu voiu pune Ardealul în fruntea bucuriei mele” (Psalm 137).

Facem această mărturisire din conștiința că însuși sufletul poporului pe care-l păstoresc, ne-o poruncește ca pe un legământ sacru.

Mitropolul Nicolae

oșel brăzdează văzduhul, nu ca să ducă hrană în părțile înfometate ale lumii, ci ca să risipească bombe ucigătoare printre oamenii cari își topesc neputința în vaerul sfâșietor ce-l înalță spre ceruri.

Toată știința și iscusința omului e pusă în slujba morții, în loc de a fi pusă în slujba vieții. Fabricile stau în slujba morții, spițăriile stau în slujba morții, negoșul stă în slujba morții, meseriile stau în slujba morții, cartea stă în slujba morții, gazetele stau în slujba morții, radiofonia stă în slujba morții, cum în slujba morții stau astăzi toate celolalte unelte iscodite de neostenita strădanie a omului. De aceea nici nu-i de mirare, că-i atâta vaer și suspin între oameni, că-i atâta năcaz și pustire în lume.

Iubiții mei fii sufletești,

Pricina tuturor răutăților cari ne bântuesc este păcatul. Din păcat nasc toate suferințele — și cele trupesti și cele sufletești. Iar păcatul naște din neascultare.

Când greșesc copiii? Când nu ascultă de părinți. Când greșesc oamenii de toate vârstele? Când nu ascultă de Dumnezeu, Părintele nostru al tuturor. Neascultarea de Dumnezeu a scos pe cei dintâi oameni din raiu; și neascultarea de Dumnezeu ti va desmoșteni de fericire până la sfârșitul veacurilor.

Fiii Legii celei vechi se cuvenea să asculte de poveștele și poruncile profetilor, prin gura cărora grăia Domnul.

Fiii Legii celei nouă se cuvine să asculte de poveștele și poruncile lui Hristos și ale slăvișilor Săi ucenici, cari ne grăiesc prin Biserică și prin sfinții ei slujitori.

Dar, dupăcum cei vechi n'au ascultat de graiurile proorocilor, așa noi, ceibotezași întru Hristos, nu ascultăm de graiurile Evangheliei celei sfinte. De aceea,

în loc să ne putem bucura de pe-acum suspinăm încă din adâncuri după pacea și fericirea văzută de proorocul Isaia, când spunea de vremi, în cari „săbiile se vor preface în feară de pluguri și sulifele în seceri și nu va ridica neam împotriva altui neam sabie, și nu vor mai învâja a se bate” (Isaia 2, 4). Și'ntru aceeași osândă vom rămânea, câtă vreme nu vom asculta de Domnul, făcând vom fi robii ispitelor, simbriașii patimilor de tot felul. Căci din marea vieții care se înalță de viforul ispitelor nu ne vom izbăvi decât prin ascultarea de Hristos, a cărui Naștere o prăznuim. El este soarele dreptății noastre. Prin El ne-a răsărit lumina cunoștinții adevăratei Dumnezeu, cărui singur se cade să i ne închinăm — scuturând robia patimilor, cari ne'ntinează sufletul și ni-l duc la pleire. Ochii noștri cei duhovnicești să fie 'ndreptați veșnic spre acest soare de sus; urechile sufletului nostru să fie luând aminte la poruncile Evangheliei Lui, pe cari plinindu-le, pașii vieții noastre se vor îndrepta pe căile cele bune, cari fericesc și în veacul de acum și în celce va să vină. Că de ne vom lăsa călăuziți de slăbănoaga și trufașa înțelepciune omenească vom rădăci și ne vom pierde în întunecații codri ai păcatelor. Iar de ne vom călăuzi după Hristos, lumina lumii, ne vom arăta adevărații ucenici ai Lui și fericii moșneni ai împărăției Sale.

Ați auzit, de sigur, iubii mei fii sufletești, că doftorii trimit pe mulți slăbănoși la aer de munte, ca'n curățenia și lumina acestui aer de înălțimi să-și îndrăvească sănătatea trupului. Nici sufletul slăbănoș nu se poate îndrăveni decât în aerul curat și tare al înălțimilor prin cari ne poartă Evanghelia Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Aceste înălțimi de munte duhovnicec au înălțit pe fiii neamului nostru dealungul zbuciumatului lor trecut. Și ele ne vor înălți și pe noi cei de astăzi, ca să putem trece cu creștinească credință prin greutățile ceasului de față, și prin cele ce ne vor mai fi rânduite în viitor. Căci să nu credeți, dragii mei, că năcazurile ceasului de față — ori cât ar fi de mari — sunt semnul sfârșitului lumii. Nu; ci prin aceste năcazuri ispășim numai păcatele trecutului; sau apoi, poate, după cum Dumnezeu ne'ncearcă greu, pentruca în focul acestor încercări să ne curățim și să ne'ntărească spre fericirea noastră de mâine. Căci, după cuvântul Scripturii sfinte „celuice iubește pe Dumnezeu toate i se lucrează spre bine”.

Această credință ne mângâie și ne sporește nădejdea în izbăvirea pe care-o așteptăm: Credința că „de s'ar și strica omul nostru cel dinafară, dar cel dinlăuntru se înnoiește din zi în zi” (II Cor. 4, 16). Ba, după cuvântul sfântului apostol Pavel, se cuvine să ne și lăudăm întru necazuri — „știind că necazul răbdare lucrează, iar răbdarea curățire; iar curățirea nădejde, iar nădejdea nu rușinează; că dragostea lui Dumnezeu s'a vărsat în inimile noastre prin Duhul Sfânt care s'a dat nouă” (Rom. 5, 3—5).

Rămâneți întru această nădejde, iubii mei fii sufletești. Cu ea să vă mângâiați, cu ea să vă'ntăriți, cu ea să vă legați în toate zilele vieții Voastre de Hristos și de Biserica Lui dreptmăritoare, de care să nu vă despartă nici necazul, nici strămtorarea, nici goana, nici foametea, nici golăteala, nici nevoia, nici sa-bia (Rom. 8, 35). Căci așa, fiind credincioși până la moarte, veți avea cununa vieții (Apc. 2, 10).

Înfrății-vă în dragostea de Dumnezeu și de oameni, mai ales în aceste zile de cumplită izbeliște. Cuprindeți în căldura inimii Voastre creștinești și românești pe toți cei năcașiți din jurul vostru. Mângâiați pe cei desnădăjduși, ocrotiți pe cei fără adăpost, ajutați pe cei lipsiți, ca și Părintele cel din ceruri — văzând faptele Voastre cele bune — să vă mângâie, să vă ocrotească și să vă ajute cu puterea și iubirea Sa fără de margini.

Împărtașindu-Vă, cu pârtească dragoste, aceste învătățuri și îndemnuri, rog pe bunul Dumnezeu să vă învrednicească a petrece sfințele sărbători ale Nașterii Domnului, ca și ale Anului nou și Bobotezii, în pace, în sănătate și în duhovnicească îndestulare — și a le ajunge întru mulți fericiri ani.

Darul Domnului Nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtașirea sfântului Duh să fie cu Voi, cu toți.

Data în reședința noastră episcopescă din Kolozsvár-Cluj, la Praznicul Nașterii Domnului din anul mântuirii 1940

Al Vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† NICOLAE
Episcop

Colind românesc în pământ înstrăinat...

În seara zilei de Duminică 15 Decembrie a. c., tocmai în ceasul în care posturile românești de emisiune radiofonică risipeau pe tot întinsul Țării armoniile înălțătoare ale îndătinatului nostru concert de colinde și cântece de stea, o manifestație similară întrunea în Catedrala ortodoxă din Cluj pe românii cari au mai rămas acolo după stabilirea vremelniceșii hotar.

Cu greutate mare — și mai ales cu hotărârea tenace de-a birui amarul zilelor ce le trăim — P. Sf. Episcop Nicolae Colan a isbutit să înjghebeze un cor pe seama Catedralei. Păr. Consilier eparhial Laurențiu Cureau și-a luat osteneala să-l instruiască în vederea Concertului de colinde din preajma Crăciunului. Programul, alcătuit din compoziții de G. Dima și A. Bena și din colinde armonizate de T. Popovici, Gh. Chiriac și E. Monția, precum și dintr'o cuvântare ocazională a Păr. Consilier eparhial Ion Goron, a fost dat publicității din bună vreme, cu observarea că, la ora fixată pentru începerea con-

certului, ușile Catedralei vor fi incuiate, spre a se asigura liniștea necesară reculegerii sufletului a ascultătorilor.

Amănuntul acesta i s'a părut suspect unui scrib strămt la pricepere. Cine știe ce-or pune la cale „valahii” aștia — și-o îi zis el. Și pe această chestie, a comis un articol insinuant în ziarul „Magyar Ujság”, căruia Episcopia i-a răspuns precum urmează:

„În numărul 322 din 12 Dec. 1940 al ziarului de sub conducerea Dvoastră a apărut o notă cu titlul „Zărt Istentisztelet?”. În această notă redactorul își arată nedumirirea asupra faptului, că în timpul slujbei dumnezeiești și al concertului de colinde, care va avea loc în seara zilei de Duminică, 15 c., ușile Catedralei noastre vor fi închise. Ba mai mult, redactorul anonim făcând o deplasată apropiere între anunțata slujbă dumnezeiească și ședințele secrete de tribunal, lasă să se înțeleagă, că ar fi vorba de cine știe ce tainice urziri...

Insinuarea ne mănhește (ca să întrebuițăm un eufemism). Ea ne mănhește cu atât mai mult, cu cât e îndeobște cunoscut, că producțiunile muzicale de nivel se desfășoară de obicei cu ușile închise. Din motive binecuvântate. Ori dl redactor crede că o slujbă dumnezeiească și un concert religios nu e vrednic să se desfășoare în condițiile de liniște pe care toată lumea le găsește normale la o audiție de muzică profană?

Și fiindcă „e curios să știe ce fel de evanghelie se propovăduiește într'o biserică în care slujba divină se săvârșește cu ușile închise” — iată îi spunem: Evanghelia lui Hristos!

Și spre a se putea convinge personal de aceasta, îi facem creștinească invitație să poștească Duminică seara la Catedrală. Intrarea e liberă pentru oricine. Dar să fie prezentă la ora 6, fiindcă în timpul slujbei și al concertului de colinde ușile vor fi închise”.

Viața Ilustrată

Excelenta revistă de familie întemeiată și diriguată de P. Sf. Episcop Nicolae Colan al Clujului, continuă să apară cu regularitatea pilduitoare pe care i-o cunoaștem de mult. Excepționând gazeta „Tribuna Ardealului”, revista „Viața Ilustrată” este singura solie de gând românesc și creștinesc pe care o mai au cei peste un milion de frați de-ai noștri, rămași sub jug străin. Un motiv mai mult pentru a fi sprijinită de noi toți, cu abonaamente și cu peana.

Cititorii din România sunt încunoștințați că, potrivit unui aranjament recent, pot trimite abonamentul la Librăria arhidiecezană din Sibiu, str. Mitropoliei 45 (Lei 200 pe an).

Cu sau fără participarea denunțatorului — în tot cazul cu ușile ferecate, după datină — concertul s'a desfășurat în locul și timpul fixat. A fost o seară mare, o seară de cânt și de gând românesc. A fost o seară de plâns frătesc. Așa ne încredințeam gazeta „Tribuna Ardealului” în nrul său din 17 Dec. a. c.

Ardealul, pământ din vechiul nost' pământ...

Meditație de Crăciun

Taina Creștinătății

«Cu adevărat mare este taina creștinătății: Dumnezeu s'a arătat în trup», spune sfântul Apostol Pavel. Într-o această s'a arătat iubirea nemărginită a lui Dumnezeu față de noi, că pe Fiul Său Cel Unul născut l-a trimis în lume, »să se nască și să crească, să ne mântuiască.» Ne-a cercetat Dumnezeu dintru înălțime, pe noi cari zăceam în marea păcatelor. și în umbra morții. A venit însuși Fiul Său nu cu închipuire străine firii noastre, ci chip de rob luând, întru asemănarea noastră făcându-se, ca să ne pregătească intrarea în Raiul desfătării. A venit în chip de rob, ca să ne slobozească din robia păcatelor. A venit în trup ca să ne zidească în duh.

Nimeni altul, zice Atanasie, nu putea să aducă la nestricăciune ceea ce era stricat de cât Hristos Domnul care dintru început a creat toate din nimic. Nimeni altul nu putea să refacă icoana adevărată a omului, decât Icoana Tatălui. Nimeni altul nu putea să facă pe muritor nemuritor, decât Domnul nostru Iisus Hristos care este viața însăși. Nimeni nu putea să ne dea adevărata cunoștință despre Tatăl, decât cuvântul Tatălui: Hristos. Prin nașterea Lui Raiul cel închis s'a deschis iarăși; cerul s'a coborât pe pământ și pământul s'a ridicat la cer. Aceasta este taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin care Cel necuprins se cuprinde, Cel neajuns se ajunge, prin care Dumnezeu ne întinde mâna milostivirii Sale, vrând să ne ridice din pulberea pământului la înălțimea mării dumnezeiești. S'a amăgit Adam voind să se facă Dumnezeu, iar Tu Doamne om făcându-te pentru iubirea de oameni, ne-ai ridicat la cer. Astfel glăsuiește cântarea bisericească, preamărind nemărginita iubire a lui Dumnezeu față de omul căzut în păcat.

A răsarit Soarele dreptății, ca noi să putem vedea lumina cunoștinței. Ceea ce a fost a rămas, și ce n'a fost a luat, om făcându-se pentru iubirea de oameni. El s'a făcut părtaș firii noastre, ca și noi să ne facem părtași firii Lui dumnezeiești. Mai înainte spunea Dumnezeu prin Psalmistul: «Sunteți Dumnezei: toți sunteți fiii Celui de sus. Iar voi ca niște oameni muriți și cădeți ca oricare din boeri». Nu înțelegeau aceste cuvinte cei din legea veche. Noi primind har peste har în Hristos, ne-am făcut părtași darurilor îndumnezeitoare. El s'a înomenit ca pe noi să ne îndumnezească. Întru Hristos am devenit fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Împărăției Cerurilor.

Ce vom răsplăti Domnului pentru cele ce ne-a dat nouă? Paharul mântuirii vom lua și numele Domnului vom chema. Dumnezeu nu cere nimic dela noi în schimbul darurilor Sale, decât să le primim în vasul sufletului nostru și să lucrăm cu ajutorul lor la mântuirea noastră. Toată străduința noastră să urmărească o singură țintă: să facem harul lui Hristos lucrător în noi însine. Să înălțurăm întunerecul păcatelor din suflet, ca să putem vedea lumina cunoștinței. Să deschidem sufletul nostru ca să pătrundă în el razele Soarelui Dreptății, ca să topească gheața năpăsarii, și să aprindă dragostea față de Dumnezeu. Să-L chemăm pe Hristos în peștera săracă a sufletului nostru, ca ea să se schimbe în cetate nebiruită. Viața cu Hristos este săltată în altă lume în împărăția harului. Prin har Hristos ne urcă pe stâncă pe care singuri nu o putem sui, și ne face părtași la bogăția împărăției veșnice. Pentru aceasta a venit și ni-a descoperit taina coborârii lui Dumnezeu la om și a urcării omului la Dumnezeu. Aceasta este taina cea mare a creștinătății.

Diacon Dumitru Popescu

Bucuria Nașterii Domnului

Faptul Nașterii Domnului, prin minunăția lui și privit în sine, în înaltul rost, a citorit bucuria bucuriilor în inimile lumii de-atunci, vânzolite de viforul păcatelor, și chinuite de neputința slobozării din chingile răului, în adăstrarea răbdurii însă, a marelui Desrobitor, a dumnezeesului Isbăvitor care avea să vină la „plinirea vremii”. — Născându-se Iisus Domnul, născutu-s'a bucuria sufletelor, bucuria celor de sus și a celor de jos. S'au bucurat îngerii din cer, pogorându-se pe scările de mătase ale văzduhului spre pământul Minunii, crăinicindu-și marea bucurie în cunoscutul viers al mării, al păcii și al buneivori. S'a născut doar Domnul mării, Domnul păcii.

S'au bucurat păstorii din partea locului, rostindu-și bucuria în slăviri și laudări. S'a născut doar Păstorul păstorilor!

S'au bucurat magii, înțelepții răsăritului, așternându-și bucuria la drum lung ca să și-o închine, în alese și scumpe daruri Pruncului din ieslea vifleemică. S'a născut doar Domnul domnilor Înțeleptul înțelepților!

Bucuria Nașterii celei mai presus de fire însă, n'a fost numai a vremii de acum aproape 20 de veacuri. Ca un fir de aur, ea a răzbit prin părție croită peste vremi și peste vieți, până în veacul în care viem.

Iisus Hristos se naște și astăzi. Se naște acolo unde se află o „iesle” pentru Dânsul pregătit: în sufletul făpturii omenești. Întru carele! El sălășluindu-Se, suflă boarea împăcării, a bucuriei, a fericirii sfinte, precum s'a întâmplat cu sfinții cei din veac adormiți.

Dat ne e să trăim azi clipe negre, și rele. Inimile oamenilor, în cea mai mare parte, dospesc de simțăminte, de ură, de pizmă, de ucidere. N'au pe Hristos născut întru sinele. Sânt goale de bucuria Nașterii Lui. De-aci învrășmășiri între norodele pământului, încăierări sângeroase, durere și jale peste tot.

Dar noi, cum s'ăm? Născutu-s'a Domnul în sufletele noastre? Fremătăm noi cu adevărat de sfânta bucurie a acestei nașteri, precum îngerii, păstorii și magii de pe vremea Minunii din Vifleemul Iudeii? Iată prăznuim din nou Crăciunul, Nașterea Fiului lui Dumnezeu: Să ne cercetăm cu luare-aminte lăuntru, „ieslea”: este ea vrednică, pregătită de primirea nașterii Dumnezeesului Prunc? Să ne hărnicim întru măturarea răului din noi, împiedecător al statornicirii înăuntru nostru a bucuriei Întrupării Mântuitorului Hristos, și apoi să zicem: Amin. Vino, Doamne Iisus, de te naște în noi, născând în noi bucuria cea fără hotar a trăirii Tale întru cele dinlăuntru ale noastre.

Ion I. Suci

Să rămânem la o bună tradiție ardelenescă. „Asociațiunea transilvană pentru literatura și cultura poporului român” face călduros apel către toți intelectualii noștri să-i vină ajutor prin răscumpărarea felicitărilor de sărbători în folosul ei, — revenind astfel la o tradiție ardelenescă, cu care ne-am putut mândri în trecut și care a ajutat „Astrei” în activitatea sa culturală și națională. E cel mai ușor și mai potrivit mijloc, prin care ori care intelectual poate participa la o acțiune națională care azi a devenit tot atât de necesară, ca și înainte de unire, în urma nenorocirilor ce s'au abătut asupra poporului român. Va fi bine venită și cea mai modestă contribuție, sau înscriere de membru pentru a augmenta mijloacele materiale așa de puține de care dispune „Astra” în activitatea ei națională. Contribuțiile binevoitoare se vor trimite la adresa „Astrei” Sibiu, strada Șaguna Nr. 6, și se vor chita pe calea publicității.

Meditație

„Ci strunesc puternic trupul meu și-l târâsc biruit, ca nu cumva după ce crainic am fost altora, eu însumi să ajung de lepădat”. (I. Cor. 9, 27).

Frații mei, — Știind prea bine că apostolia noastră este dela Domnul nostru Iisus Hristos, cade-se a nu pierde nădejdea în bunătatea lui și potrivit dumnezeesului Apostol Pavel, (cel cu sâr-guință multă pentru evanghelie, căutam a ne ispiți, adâncurile inimii și sufletului nostru spre a putea struni puternic trupul nostru, pe care îl vrem biruit de duhul chemării noastre).

Vrem să nu fim ispițiți de gânduri deșarte, de mărire pierzătoare de suflete, ca nu cumva după ce cu chemare fiind rânduiți a fi preoți, să ajungem de lepădat. Teama ne este firească dacă ne cugetăm la Apostolul Pavel, vasul ales de domnul, crainicul care a încreștinat pe varvari, cel care purta pe trupul său semnele suferinții pentru Hristos, încă se teme de a nu fi lepădat. „Drept aceea, cel ce crede că stă bine, să ia seama să nu cadă”. (I. Cor. 10, 12).

În sufletul nostru încolțește un cuget curat și bun, îi simțim chemarea-i sfântă, vrem să-l desăvârșim, și pentru aceea ne plecăm genunchii inimii noastre și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru, ajutân-ne, îndură-te de mine păcătoșul. Pășit-am Doamne în sf. casa Ta, îmbracă-mă cu haina smereniei spre a-mi putea desface lanțurile păcatelor ce mă robesc amarnic.

Astăzi strig împreună cu măritu Pavel: „Eu sânt cel mai mic dintre apostoli, care nu sânt vrednici să mă numesc apostol”. (I. Cor. 15, 9). Povara fărădeleg lor mele m'a obosit zadarnic, netrebnica cărare a răsfățului m'a depărtat de Ține, și astăzi mă întorc la casa părintească a bunătăților celor veșnice, nu te rușina de mine păcătoșul care cu urâte fapte m'am întinat, ci așează pe creștetul meu mâna iertării.

Doamne, vreau ușurare! De aceea nu mă rușinez a spune împreună cu împăratul și proorocul David: „Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut...” Cugetând la mulțimea milelor Tale și de aceea prin pocăință vreau să-mi limpezesc sufletul, (să desfund toate stăvilarele care opresc păcatele și cu râuri de lacrimi să primesc ușurare și îndreptare.

Prin pocăință ne putem rupe din mrejele păcatului, prin pocăință s'a îndreptat vameșul, tâlharul, desfrânatul și mulți alții și tot prin ea ne putem ridica sufletele la limanul fericirii celei veșnice.

Frații mei, întocmai cum doctorul bolnav cere ajutorul altui doctor, facem și noi astăzi. Făptura noastră, înzăpezită de mulțimea abaterilor, o vrem sloboadă și împăcată, mai ales acum când prin post și rugăciune ne ajută să ne împlinim hotărârea noastră bună. Sub patrafir ingenunchem, fiorul sfânt al părerii de rău mă copleșește, ochii mi se umezesc și picură lacrimile plăcute Ție, iar glasul începe a rosti: „Doamne, auzi rugăciunea mea, și strigarea mea la Ține să vie. Să nu întorci fața ta dela mine, ori în ce zi mă necăjesc, pleacă către mine urechea ta, ori în ce zi te voi chema, de grabă mă auzi”. Ps. 101.

Sgduirile căinții îmi mișcă din adânc sufletul și de aceea alung din preajma gândului toată umbra ce m'ar împinge spre fățarnică laudă și cerșesc multa și ziditoare ta îndurare.

Ridică-mă, Doamne, prin iertare, vreau să Te măresc în toată vremea.

Drept aceea: „La mulțimea faptelor mele celor rele cugetând...” mă cutremur de înfricoșată ziua judecării; ci îndrăznind la mila milostivirii Tale, ca David strig Ție: Mătușe-mă, Dumnezeule, după mare mila ta. Amin”.

Preot Gh. Șerbu-Satulung-Brașov

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 260.

Gânduri pentru Nașterea Domnului

Hristos se naște, măriți-L; Hristos din ceruri, întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-vă. Cântați Domnului tot pământul”.

Praznicul Nașterii Domnului, întrenit de zăpadă și biciuit de crivăț, aduce în fiecare an o bucurie sfântă pentru toate sufletele omenești. În aceste zile o liniște divină se pogoră în suflete.

Nu este colț pământesc și nici sufletească care să nu tresalte de bucurie în aceste zile de sărbătoare. Motivul bucuriei îl formează faptul istoric și dumnezeesc al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

În Vifleemul Iudeii s'a născut Hristos, dar nu în centrul orașelului, ci la periferia cea mai îndepărtată. S'a născut într'un staul, „un staul aidoma, o închisoare a vitelor care muncesc pentru om. Străvechiul, sârmanul staul din tinuturile sărace, din țara lui Iisus, nu e balconul cu stâlpi, nici grajdul științific al bogăților de azi, ori coliba elegantă ce se arată prin bisericile catolice... Adevăratul staul e întunecos murdar, cu miros greu: curat nu-i în el decât jgeabul în care păturește gospodarul fân și nutreț”. (Papini).

Într-o astfel de colibă s'a născut Hristos, într-o noapte cu stele multe și cu un vad de lumină aurie pe care se pogorau îngerii lui Dumnezeu cântând: „Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu, iar pe pământ pace și între oameni bunăvoire”.

Păstorii se închină lui Iisus și-i aduc darurile albe ale păstoriei. La fel să fac Magii și cu ei se supune toată teologia, toată știința și toți puternicii pământului.

Fiul lui Dumnezeu se face om, se smerește pe sine pentru a ne ridica în slavă, pe noi care ne robisem păcatului.

„Inimă înfrântă și smerită”, iată noul duh al vieții în Hristos, iată noua lumină a Vifleemului.

Așa s'a născut Hristos Iisus, așa s'a început mântuirea noastră, așa s'a născut Crăciunul.

Pentru noi, Crăciunul este cea mai bogată sărbătoare în datini și obiceiuri bătrâne. Solia Nașterii Domnului este adusă în versul colindelor de micii colindători, cari poartă în față îmbujorarea frigului, bucuria colindatului și bucuria unui câștig nevinovat.

Colindele sunt imnuri religioase prin care poporul și-a manifestat bucuria și credința. Ele aparțin poeziei populare cu caracter religios și alcătuiesc „cea dintâi fază a civilizației unui neam ce se trezește la lumina vieții”.

Alături de celelalte tradiții, colindele formează manifestările după cari se poate determina coloritul sufletului înaintașilor noștri.

Pentru vremurile în care trăim, se impune ca aceste colinde să se păstreze cu nota lor specifică locului, iar obiceiul colindatului să fie pururea între noi cu forma lui îngerească.

Crăciunul nostru ortodox și românesc se poate cunoaște după fulgii de zăpadă cari împânzesc văzduhul, după glasul argintiu al colindătorilor și după mulțimea datinilor născute pentru aceste zile.

Deci, să căutăm a ne desbrăca de toate artițiile, de toate calculele, și cu sufletele înălțate să simțim, în fiecare vers al colindei, sufletul credincios al înaintașilor. Preot Gh. Șerbu

„Trist aspect“

Sub acest titlu, ziarul românilor ardeleni rămași dincolo de vremelnicul hotar, „Tribuna Ardealului“, care apare la Cluj, scrie în nrul 76 a. c. următorul articol de fond, semnat de dl Dr. Ioan Harsia :

„Desigur, că unul dintre cele mai triste aspecte ale vieții noastre naționale — a românilor trecuți Ungariei — este părăsirea satelor de o bună parte a preoților, ceace corespunde cu părăsirea turmei cu-vântătoare, părăsirea altarelor, fapt care poate avea repercursiuni foarte grave asupra poporului nostru.

Și să o spunem fără înconjur : aceasta părăsire a altarelor în foarte multe cazuri nu este justificată.

Am crezut că au trebuit să treacă, fiindcă copiii lor sunt dincolo de graniță, că s'a micșorat porțiunea canonică, că nu știu cum se va regula salariul din partea statului, — să mă ierte acești domni, dar în împrejurările date acestea nu pot fi motive îndestulătoare și cu atât mai puțin determinante pentru părăsirea altarelor.

Întreb unde a rămas jurământul de credință față de altar? Ce-i jurământul păstorului de a fi alături de turmă și a ocroti această turmă?

Cine va conduce această turmă?

Cine a rămas în multe din satele noastre, care să predice adevărurile eterne ale Domnului și ale neamului nostru?

Cine să mai inspire credință, tărie în sufletele poporului nostru...

Un popor, care e convins de menirea și viitorul lui, pedeapsa Dumnezeiască trebuie să o primească nu desnădăduind și văcărindu-se, ci în înțelesul voinței Domnului, pedeapsa trebuie să fie focul curățitor, îndemn pentru a merge mai departe pe cărările Domnului, izvorul de puteri noi, avertismentul de a nu mai păcătuți, convingerea, că va sosi și ceasul frăției și dreptății desăvârșite între popoare, pentru venirea cărui ceas trebuie să lucrăm și noi cu loialitate din tot sufletul nostru, din toate puterile noastre și din toată inima noastră.

Aceste și de aceste trebuie să fie învățăturile pentru noi în viitor.

Cine să propovăduiască însă aceste adevăruri ale Domnului și ale neamului, când slujitorii Lui au părăsit altarele Lui?*

Am avut în finutul secuizat 56 parohii cu 45 preoți. Azi mai avem acolo un singur preot, părintele Gheorghe Grovu din St. Gheorghe. Iar în celelalte teritorii răpitate ale Arhiepiscopiei noastre, a mai rămas la datorie numai păr. D. Șica din Drăușeni.

Unii preoți au fost expulzați, asta-i prea adevărat. Dar alții, au socotit de bine să-și pună avutul și persoana la adăpost de ori ce întâmplare rea.

Apoi asta-i cum nu se poate mai trist!

Imobilele românilor expulsați și refugiați din teritoriul cedat Ungariei

Ziarul din Cluj, Tribuna Ardealului, publică următoarele lămuriri, în legătură cu bunurile românești din părțile Ardealului de nord ocupate astăzi de unguri :

Situațiunea de drept a imobilelor (case, grădini, pământ arabil, moșie, etc.), care apartin refugiaților și expulzaților din teritoriile cedate Ungariei, este reglementată prin dispozițiunile fixate în hotărârea arbitrajului dela Viena (Pct. 3).

Adică refugiații și expulzații rămân și pe mai departe proprietarii bunurilor lor — având dreptul ca în termen de 1 an și jumătate (începând din 30 August 1940) să-și lichideze averea — întrucât ar fi optat pentru cetățenia română.

Situația refugiaților — în ce privește cetățenia lor, că adică din faptul că au părăsit teritoriul cedat Ungariei

— se poate considera, sau nu — o optare tacită, este o chestiune, care se va reglementa de către comisiunea mixtă ungaro-română, care în curând va trebui să-și continue lucrările întrerupte — la Budapesta.

În ce privește situațiunea celor expulsați, — este în afară de orice discuție, că aceștia, prin expulsare nu și-au pierdut cetățenia maghiară, ceea ce se vede și din faptul că un grup de 52 persoane au primit, zilele aceste, dreptul de a se reîntoarce la căminurile lor din teritoriul cedat.

Atât cei refugiați, cât mai cu seamă expulsații au dreptul să-și vândă bunurile lor imobile: case și pământuri, etc., fără nici o piedică.

INFORMAȚIUNI

Ani mulți, cu bine și pace, trăiți creștinește, urăm tuturor bunilor cetitori ai acestui ziar, de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos!

Din Beiuș primim îmbucurătoare știri, că în curând are să apară din nou organul de publicitate eparhial **Legea Românească**, foaia oficială a Sfintei episcopii ortodoxe române dela Oradea, astăzi cu sediul la Beiuș. Organul eparhial, care își suspendase apariția în 15 August 1940, va continua să se tipărească, în aceleași excelente condiții, ca și în trecut.

Cereți „Viața Ilustrată“, valoroasa revistă de familie, ce apare cu binecuvântarea P. S. Sale episcopului **Nicolae Colan**. Abonamentul pe un an 200 lei (7 pengő). Redacția: Cluj-Kolozsvár, Episcopia Ortodoxă Română. — Nrul mai nou, din Decembrie 1940, cuprinde în fruntea revistei: Cuvântul arhieresc la slăvitul praznic al Nașterii Domnului: Cu părintească dragoste se adresează P. S. Sa Nicolae către fiii săi sufletești, împărțându-le luminoase învățături și creștinești îndemnuri în aceste cumplite zile, când pace și bunăvoință între oameni nu este; din marea vieții, cu viitorul ispitelor, nu ne vom izbăvi, — grăește arhierul, — decât prin ascultare de Hristos, a cărui Naștere o sărbătorim. — Acelaș număr al revistei, bogat ilustrate, mai cuprinde articole semnate de: Prof. Ion Goron, Gr. T. Marcu, L. Bologa, D. E. Niccoară, D. Călugăr ș. a., precum și o cronică literară și actualități. — Este, să nu uităm, o datorie românească a fiecărui cititor să contribuie la o cât mai largă răspândire a „Vieții Ilustrate“, câștigându-i noi abonați în toate unghiurile locuite de români. Prețul abonamentului la „Viața Ilustrată“ să se trimită, din partea abonaților din România, pe adresa: **Librăria Arhiepiscopozană, SIBIU**, ear preoții din vicariatul de Alba-Iulia vor trimite abonamentul la acest vicariat.

Bursierii „Astreii“ Sibiu, cari încă nu și-au înaintat situația școlară pe anul 1939/40 și doresc să li se mențină bursa și pentru anul școlar 1940/41, sânt invitați să trimită „Astreii“, Sibiu, strada Șaguda Nr. 6, certificatul cu notele ultimului examen și dovada de înscrierea lor în anul școlar 1940/41, cel mai târziu până la 20 Ianuar 1941, în caz contrar bursele vor fi declarate vacante.

Satul își cinstește omul. S'a desvelit, zilele aceste, la Șiria, în piața din mijlocul comunei, bustul lui **Ion Slavici**, (1848—1925), scriitorul al cărui mare talent ni-a dat pe Popa Tanda și alte figuri de seamă ale vieții românești de pe vremea sa; ear, ca publicist, a făcut ca **Tribuna** dela Sibiu să fie cea mai citită gazetă română ardeleană și, totodată, cea mai urgisită de neîmpăcării noștri adversari și vrăjmași. În șirul anilor guvernul dela Budapesta a dușmănit redactorii ei cu salbafice pedepse de întemnițări și amende. Slavici și-a luat partea convenită din aceste „delicatețe“ ale unei stăpâniri șoviniste, care n'a stat la îndoială să dicteze mai ales directorului Tribunei un an întreg de „vilegiatură“ la Vaf. — Inaugurarea bustului dela Șiria s'a desfășurat cu participarea, în mare număr, a vrednicului popor

din localitate și din alte părți ale țării, cu reprezentanți ai autorităților culturale, din Sibiu, Arad etc., ear stropirea bustului cu apă sfințită a făcut-o un sobor de preoți în frunte cu păr. protopop Adamovici. Mai multe cuvântări impresionante au relevat meritele marelui fiu al Șiriei.

După asasinarea protopopului **Aurel Munteanu**. Am comunicat împrejurările dureroase, în care vrednicul protopop **Munteanu** dela Huedin a fost asasinat, în Sept. a. c., de ungurii localnici în frunte cu **Gáll Ferencz**. Soția răposatului protopop, dna **Lucreția Munteanu**, a reușit — după multe șicane și prigoniri de ale autorităților maghiare atât de „cavale-rești“, — să se refugieze, și în 5 Decembrie să ajungă în capitală, unde, vizitând redacția unui cotidian, a dat șgduitoare amănunte despre felul cum ungurii au ținut să se răsbune împotriva protopopului român. Nu s'au mulțumit să-l ucidă mișelește, când se ducea la o înmormântare, ci s'au năpusit și asupra mormântului său, au risipit florile puse acolo de familie și de credincioși, și i-au furat crucea dela mormânt. Troițele, patru la număr, ridicate de generalul **Cantacuzino** în amintirea românilor uciși de unguri în anul 1919, acum au fost tăiate cu topoarele și aruncate în curtea fostei locuințe a martirului protopop. „Nu ne trebuie nouă crucea valahă“, sblerau „vitejii“ din Huedin, ocrotiți dela Budapesta... (Crucea îi va și bate).

Cu toate îndatoririle luate de Ungaria, prin angajamentul dela Viena, celor 1 milion și 500 de mil de români din țara ungurească nu li s'a recunoscut nici un drept în calitatea lor de cetățeni ai statului poliglot ungar; dimpotrivă, zilnic sânt tratați cu o ireductibilă vrăjmașie.

Puterea de rezistență a românilor subjugați tofusi n'are să slăbească, ori cât ar fi de cumplite loviturile stăpânirii de magnați. Dreptatea noastră va țeși victorioasă.

Nemaghiarii din Ungaria, în număr de cinci milioane, nu mai pot tolera în tăcere tratamentul ungarilor, cari înșiși recunosc că nu sânt decât în număr de 8 milioane.

Mulțămire. Dreptcredincioșii bisericii ortodoxe române Șeica-mare, protopopiatul Mediaș, rămân ctitorului și binefăcătorului lor, dlui **Constantin Bursan**, fost deputat București, adânc recunoscători pentru ajutorul de 10.000 lei (zece mil lei), dăruiti pentru edificarea noii biserici. — Pr. **Chirion Marcu**.

Promovare. Tânărul și harnicul bursier al Arhiepiscopiei noastre, dl **Corneliu I. Sârbu**, cunoscut ctitorilor noștri din numeroasele articole publicate în presa bisericească sibiană, a trecut examenul de doctorat la Facultatea de teologie din Cernăuți-Suceava, în ziua de 17 Decembrie a. c., cu mențiunea *distincție*.

Felicitările noastre.

Nenorocire minieră s'a întâmplat, în 13 I. c., la mina Ileana din Lupeni-Hunedoara. Din cauza unei scântei, gazul metan din mină s'a aprins, provocând o groaznică explozie și aruncând în aer întreaga galerie, sub care lucrau peste 300 lucrători. Au fost scoși mulți muncitori răniți și aproape 40 cadavre. Dl ministru Iasinschi, titularul departamentului muncii, a venit ia fața locului, însoțit de dl prefect al județului și de dl Dr. Sărbulescu și a luat măsurile pentru ajutorarea familiilor lovite de această nenorocire.

Despre „Mireni în Biserică“, valoroasa publicație a părintelui **Dr. Liviu Stan**, constată foaia „Slova Ortodoxă“ din 15 Decembrie a. c., că această lucrare lămuritoare „documentat de ce mare folos este, ca la alegerea episcopilor să ia parte și mireni, fiindcă aceasta e linia tradiției. Incercările de a se înlătura mireni dela alegerea ierarhilor ar aduce prejudicii ortodoxiei“.

„Raza“, gazetă săptămânală de luptă a refugiaților basarabeni, apare acum în București (strada Mihnea Vodă 2) sub direcția dlui **Vasile Teopordel**. Gazeta, îngrijit redactată, aduce în fiecare număr informații din țara înstrăinată.

Lângă tatăl său. Rămășițele pă-mântești ale Ducelui de Reichstadt, fiului Marelui Napoleon, s'au transportat din cripta Capușinilor din Viena și s'au depus sub domul Invalizilor din Paris, alături de cele ale tatălui său. Inapoea în Franța a rămășițelor prințului imperial răposat în 1832, se datorește inițiativei Führerului Adolf Hitler, admirator pentru genul politic și militar al lui Napoleon I, al cărui fiu a fost victima duhului inapoiat al stăpânirii dela Viena.

Repatriati. Reichul german a încheiat cu guvernul român un acord prin care se regulează repatrierea a 45 mii de germani din Bucovina și 15 mii din Dobrogea. — O țară, condusă de oameni înțelepți, își cheamă îndărăt fiii săi și le asigură o nouă și mai bună dezvoltare.

Răscumpărare de ziua onomastică. P. C. Sa Păr. cons. în pensiuie **Dr. Vasile Bologa** își răscumpără ziua onomastică cu Lei 500, dăruiti episcopiei parohiale Sibiu-Cetate, pentru ajuto-rarea săracilor. — *Consiliul parohial*.

Răscumpărare. **Stefan Duca** își răscumpără felicitările de ziua numelui cu 200 Lei dăruiti la Fondul ucenicilor săraci dela meserli.

Nr. 13.500 940

Concurs

La școala de cântăreți bisericești „D. Cunțan“ din Sibiu, sunt vacante următoarele catedre:

1. Catedra de matematică
2. Catedra de muzică bisericească.

Pentru ocuparea catedrei de matematică se cere diplomă de învățător.

Pentru catedra de muzică bisericească se cere diplomă dela Conservator.

Candidații, cari doresc a ocupa una din aceste catedre, vor înainta Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu până la 1 Ianuarie 1941 cerere cu actele de studii, naștere și botez.

Salariul bugetar 3900 Lei, plus chirie și ajutor familial.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 12 Decembrie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 14.293/949

Publicațiune

Consiliul arhiepiscopesc ortodox din Sibiu dă în întreprindere fasonarea în stânjini și transportarea la Sibiu a lemnelor de foc destinate spre exploatare în parchetul pe exercițiul silvic 1940/41 din pădurea numită „Ciuha“, situată în hotarul comunei Vurpăr.

Cei ce doresc a lua în întreprindere exploatarea acestor lemne, vor înainta până la 15 Ianuarie 1941 oferte în scris la Consiliul arhiepiscopesc ort. român în Sibiu, unde se pot vedea condițiunile și se dau zilnic informațiuni.

Odată cu înaintarea ofertelor ofertanții vor depune la casieria Arhiepiscopiei ort. în Sibiu o garanție de Lei 10.000 zecemii în numerar.

Oferte fără garanția de Lei 10.000 și supraoferte nu se primesc.

Sibiu, la 20 Decembrie 1949.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 781/1940

(70 1—3)

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Luncoiul de sus**, din protopopiatul Zarand, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Roman.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat
2. Stola uzitată în comună.

Cererile de concurs, însoțite cu documentele necesare și de încuviințarea de candidare a P. V. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc al Zarandului — în Brad, — în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Brad, la 10 Decembrie 1940.

Ioan Indreiu
protopop

Tabla de materii

(Cifrele arată numărul ziarului)

1. Articole		Telegrame, scrisori — — — — — 4, 27—32	Ortodoxia în Ardeal — — — — — 7	6. Foișoare	
Actualitatea creștinismului — — — — — 36	Adunarea eparh. din 1940 — — — — — 20	Urarea M. S. Regelui [de Anul nou] — — — — — 2	O sărbătoare [Jugoslavia] — — — — — 29	Asculțând glasul Domnului — — — — — 5	Călugări și război — — — — — 10
Anul 1939 — — — — — 1	Anul nou la Sibiu — — — — — 2	3. Antefileuri		Cătră elevii mei 6—12, 14—16, 18, 39—41, 43—46, 49, 51	
Ardealul — — — — — 49	Ardealul frânt în două — — — — — 38	Acord prov. cu Ungaria — — — — — 40	Pace între Finlanda și Rusia — — — — — 12	Ceva despre icoanele pe sticlă — — — — — 45	Constatăre [din 1893] — — — — — 31
Ardealul nu renunță — — — — — 34	Ardealul în două — — — — — 35	Adm. eparhială — — — — — 15	Parastas — — — — — 41	Date [despre rom. în Transilvania] — — — — — 48	Despre muzica biz. gr. — — — — — 3
Armonizarea sarcinilor (în leg. cu) — — — — — 3	Asigurarea soc. paroh. — — — — — 3	Adm. ep. [Maramureș] — — — — — 21	»Partidul Națiunii» — — — — — 27, 28	Din activ. pastorală a mitr. Nicolae — — — — — 25, 26	Din viața prot. I. Moța — — — — — 50
Așteptările pop. rom. — — — — — 3	Bărbăție creștină — — — — — 42	Alegerea episcopilor — — — — — 25	Pe drumul drept — — — — — 5	Educația rel. a copilului — — — — — 4	Episcopia Timișorilor — — — — — 17—20
Belența Ilie (profesorul) — — — — — 44	Biserica ortodoxă — — — — — 38, 41	Boboteaza în Sibiu — — — — — 3	Personalitatea noilor monahi — — — — — 18	Fiara apocaliptică 666 — — — — — 40—43	»Ingrjiții-vă de sufletul copiilor» — — — — — 16
Bucuria invierii — — — — — 18	Căința creștină — — — — — 14	Ca să se știe — — — — — 49	Pe ungherește — — — — — 42	Inoie — — — — — 14	»In plata Domnului» — — — — — 48
Chemare la pocăință — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42	Comitetul Asoc. gen. a clerului — — — — — 46	Pictura religioasă — — — — — 39	In umbra nopții — — — — — 44	La începutul postului — — — — — 48
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23	Cuvânt [I. P. S. Efre] — — — — — 5	Plecarea [la Buc.] — — — — — 10, 16, 17	Masoneria în Franța — — — — — 50	Mitr. Nicolae și V. T. — — — — — 25, 26
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11	Darul Saveranului — — — — — 1	Popoviciu Dr. Nic. ep. — — — — — 13	Muzicalitatea glasurilor bisericești — — — — — 7	O scrisoare de pe frontieră — — — — — 44
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11	Demisie de mitropolit — — — — — 2	Preotul între ostași — — — — — 43	Pasiunea Sf. ev. Ioan — — — — — 15	Povești pentru predicatori — — — — — 44
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42	Din eparhia Hotinului — — — — — 2	Problema bis. — — — — — 42	»Probleme de ist. transilvană» — — — — — 50	»Propaganda religiei» — — — — — 10—13
Cruce și muncă — — — — — 22, 23	Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Doi ani dela promulg. constituției — — — — — 15	Prof. univ. și nelegiuirile — — — — — 40	Să trăim în duhul lui Hristos — — — — — 49	Te roagă... și muncește — — — — — 8
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Crez și muncă — — — — — 18	Gojdu — — — — — 7, 8, 15	»Pro Transilvania» — — — — — 43, 48	Tempuri de încercare — — — — — 15	Un mijloc de pastorație la sate — — — — — 45
Cruză și muncă — — — — — 18	Căința creștină — — — — — 11	In adun. eparh. [Nicodim] — — — — — 30	Puterea credinței — — — — — 32	Un preot harnic — — — — — 2, 3	Vesnicia iubire — — — — — 32
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42	In cuvântul [Tătăreacu] — — — — — 13	Răspunde țara — — — — — 2	Vine Crăciunul — — — — — 51	
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23	In Slovacia [adventistii] — — — — — 38	Regina mamă Elena — — — — — 39		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11	In stalarea I. P. S. Nifon — — — — — 1	Reînnoirea — — — — — 39		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11	Küry Adolf — — — — — 29	Religia și viața — — — — — 7		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42	Luna Bucureștilor — — — — — 22	Reun. de femei [Fântâna] — — — — — 19		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23	Noi monahi în Arhiepiscopie — — — — — 17	»Revista Teologică» — — — — — 10		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11	Omagiu — — — — — 21	Roadele [I-trupării] — — — — — 2		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11	O vorbă înțeleaptă — — — — — 29, 30	Rugăciunea Sf. Vasile — — — — — 22		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42	Parastas pentru legionari — — — — — 40	Sămbăta de Sus [pelerinaj] — — — — — 20		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23	Predicăm [Despre ce să] — — — — — 29, 30	Sărbăt. Ardealului — — — — — 24, 26		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11	Premiu de virtute — — — — — 1	» Crăciunului [Sibiu] — — — — — 46		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11	P. S. ep. Andrei [Arad] — — — — — 15	» dela Iași — — — — — 14, 15, 39		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42	P. S. ep. Nicolae [Cluj] — — — — — 15	Secte, sectari — — — — — 14, 15, 39		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23	Reconstr. guvernului — — — — — 21	Ședințele Sfântului Sinod — — — — — 48		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11	Sinodul episcopesc — — — — — 16	Sfințirea mirului — — — — — 48		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11	Unde dai și unde creșpă — — — — — 44	Sfințiri — — — — — 22—24		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42	Un grup de preoți [Sinaxarul] — — — — — 38	Și totuși nu desprăm — — — — — 29		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		Situația românilor din Ungaria — — — — — 42		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11		Soc. ort. a femeilor din Ungaria — — — — — 11, 22, 51		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11		Soc. Sf. Gheorghe — — — — — 11		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42		Spre popasuri duhovnicești — — — — — 37		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		Ștefănescu I. D. conf. — — — — — 6		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11		Studentii Acad. teol. — — — — — 6		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11		Sub semnul vremurilor noi — — — — — 86		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42		Sus inimile! [Cuza] — — — — — 29		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		Suveranul — — — — — 1, 2		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11		Tabloul preoților refugiați — — — — — 36, [42, 43]		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11		Tăncov [vizită la Sibiu] — — — — — 16		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42		Taxe școlare — — — — — 39		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		Tordșana V. [După 20 ani] — — — — — 7		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11		Trist aspect — — — — — 52		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11		Univ. Cluj [la Sibiu] — — — — — 40—42, 46		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42		Univ. Pop. »N. Iorga» — — — — — 29, 30		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		Urmând dealul Golgoetei — — — — — 17		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11		Vizită ministerială — — — — — 41		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11		Vizita Ep. Nicolae Colan la Sibiu — — — — — 9		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42		Zece Mai — — — — — 19, 20		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		Ziua de Boboteaza — — — — — 3		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11		» 24 Ian. — — — — — 4, 5		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11		» 27 Febr. — — — — — 9, 10		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42		» 3/5 Mai — — — — — 22		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		» 8 Sept. — — — — — 37		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11		» 1 Dec. 1918 — — — — — 49, 50		
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11		» 10 Dec. — — — — — 51		
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42		» Sf. Nicolae — — — — — 49		
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23		» nașterii și numelui M. S. Regelui Mihai I — — — — — 46		
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — — — — — 22, 23				
Creștinism și naționalism — — — — — 40	Căința creștină — — — — — 11				
Cruză și muncă — — — — — 18	Chemare la pocăință — — — — — 11				
Căința creștină — — — — — 11	Chipul ideal de preot — — — — — 42				
Cosmologia d-lui L. Blaga — — — — — 22, 23	Cruce și muncă — —				